

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

CRUEL WINTER WITH YOU

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ALI
HAZELWOOD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ANAZON ORİJİNAL HİKAYELER

**CRUEL
WINTER
WITH
YOU**

A
HAZELWOO

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan her türlü benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı © 2024 Ali Hazelwood'a aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Amazon Original Stories tarafından yayımlanmıştır, Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662528392 (dijital)

Kapak tasarımı: Hang Le

Kapak görseli: © kosmofish, © Look_Studio, © Miloje, © Veranika Dzik / Shutterstock

İÇİNDEKİLER

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[YAZAR HAKKINDA BİLGİLER](#)

[ALI HAZELWOOD'UN DİĞER ESERLERİ](#)

Birinci Bölüm

Ideal bir dünyada Marc Compton tam bir pislik gibi davranıyor olurdu.

Fazla bir şey istemiyorum. Belki biraz böbürlenme. İğrenç bir şekilde kalkık kaşlar. "Vay, vay, vay. Bakın Noel arifesinde kim habersiz geldi." Seçici değilim: Yukarıdakilerden herhangi biri durum hakkında katlanarak daha iyi hissetmemi sağlayacaktır.

Ama hayır. Marc, orta batı yakışıklılığının ışıltısıyla ön kapıyı açıyor ve yakışıklı yüzüne baktığımda, beni ailesinin karla kaplı verandasında bulmanın gerçek bir şaşkınlığı olduğunu algılayabiliyorum.

Şaşkınlık hızla endişeye dönüşür.

Sanki benim kötülüğümü istemiyormuş gibi. Sanki birkaç ay önce ona söylediğim korkunç şeylerden ya da beceriksizce, yetersiz özrümünden dolayı kin bile tutmuyor.

Öte yandan, kin tutmak onun beni düşünmek için zaman harcamasını gerektirir ki bu da artık gerçekleşmeyen bir şey olabilir.

"Jamie?" diyor, sesi dondurucu karanlıkta uyumsuz bir şekilde sıcak. Saat daha altı bile değil, ama güneş o kadar erken batıyor ki, gece yarısı bile olabilir. "Bu havada dışarıda ne halt ediyorsun?"

Güzel bir soru. Baskı altında soğukkanlılığını koruyan, düzenli olarak insanların hayatını kurtaran ve hatta bazen tüm bir Pilates dersini gözyaşlarına boğulmadan tamamlamayı başaran akli başında bir profesyonel olarak bu soruya "Evet." diye cevap veriyorum.

Marc kafasını eğiyor.

Rahatsız edici bir şekilde acımaya benzeyen bir şeyle bana kaşlarını çatıyor.

Tekrarlar, şüpheli: "'Evet' mi?"

"Um, evet." Ben çok başarılı bir konuşmacıyım. Belki bunun için bana bir ödül verirler. "Yani . . . Evet, evet. Evet, benim. Benim. Jamie."

"Şeytani bir görsel ikiz tarafından kandırılmadığınızı bilmek güzel." Bir adım geri çekilir ve kabaca "İçeri gel." diye emreder.

"Hayır!" Alnında beliren çizgiye bakılırsa çok sert bir şekilde söylüyorum. "Teşekkür ederim ama hayır. Gerçekten kalamam. Fırtına daha da şiddetlenmeden eve gitmeliyim."

"Kuzey Illinois'de Aralık ayının sonları. Fırtına şimdiden kötüleşti." Omuzlarımin üzerinden ne gördüğünü anlamak için arkamı dönmeme gerek yok: sokak lambalarının altında türbinler gibi uçuşan büyük, öfkeli kar tanelerinin kesintiye uğrattığı uzun görüş mesafeleri. Ara sıra dalların gıcırdaması, rüzgârın sürekli tıslaması gibi sesler de manzarayı daha iyi hale getirmiyor. "İçeri gelmelisin, Jamie."

"Aslında babam beni buraya bakır bir kızartma tavası ödünç almam için gönderdi. Onu bana verir vermez geri döneceğim." Marc'ın biraz sempati duymasını ve işleri hızlandırmasını umarak gülümsüyorum. Ne de olsa ben sadece bir kızım. Tek ebeveyni tarafından hain ama önemli bir görev uğruna vahşi doğaya bırakılmış bir kız: sihirli bir tava almak için en yakın çocukluk arkadaşının evini yağmalamak.

Ben şefkati hak ediyorum.

Özellikle de söz konusu çocukluk arkadaşı burada olma nezaketini bile göstermediği için. Tabitha, ailesi ve kocasıyla birlikte Karayipler'de bir yerlerde, her şey dahil, ılık bir gemi seyahatinde, hindistan cevizinden saf neşe hüpürdetmektedir. Bu tatil sezonunda şehirdeki tek Compton Marc. Tabitha'nın küçük kardeşi.

Birincisi, o hiç de küçük değil. Bir süredir değil, gerçekten. Ve birkaç gün önce Kaliforniya'dan, Compton'ların yaşlı ve çok bakım gerektiren, hatta daha da hayırsız kedisi Sondheim'a bakmak için geldi.

Tabitha'ya neden bir bakıcı tutmadıklarını sorduğumda tek cevabı "Marc varken neden tutalım ki?" oldu. Görünüşe göre, gözbebeklerini yuvalarından çıkarmayı hayal eden bir evcil hayvanla Noel'i yalnız geçirmek bir teknoloji patronu için tamamen normal bir aktivite.

Ve işte buradayız. Bu yüzen kaya gezegendeki sekiz milyar insan arasında beynime kısa devre yaptırabilecek tek kişi Marc. Ve o benimle avım arasında duran tek kişi.

"Lütfen bana bir bakır kap için kar fırtınasında iki mil yürümediğini söyle."

"Ben yapmadım. Babamın evi bundan daha yakın" - tahminimce 0.3 mil- "ve ihtiyacım olan şey bakır bir tava."

"Tanrım." Burnunun kemerini sıkıyor ve kapıya yaslanıyor.

"Muhtemelen mutfaktadır. Babam jambonu pişirmek için gerekli olduğunu söylüyor. Yani, gidip getirebilirsen ..."

"Kimin bakır tavası var ki?"

"Annen." Sinirlendiğimi hissediyorum. "Çünkü harikalar. O istedi, bu yüzden Tabitha'yla birlikte geçen Noel'de ona bir tane almaya gittik." Bir daha düşündüm de, belki de ona söylememeliydim. Tabitha ve ben aldığımız bir taneyi zar zor karşılayabildik, ama Marc muhtemelen uşağına bir düzine özel fırıncı yaptırmasını söylemek için zihnine bir not düşüyordur. Annesi ve babası için yedi, babam için altı tane, hepsi altın varaklı ve zümrüt kakmalı. Baş harfleri kabartmalı.

Çok garip. Marc -başını belaya sokup çıkaran sporcu Marc; notları düşük Marc; üniversite terk Marc- yirmi üç yaşında çok zengin oldu ve ailesinin ipoteğini ödedikten sonra şirketinin

ilk likidite olayı. Artık milyonluk bir serveti var. Milyarlarca. Milyarlarca. Bilmiyorum bile; matematikte ne kadar iyi olsam da, bu kadar büyük rakamlar her zaman kafamı kurcalar.

Bu arada, Tabitha ve ben -saygılı, uslu, aşırı başarılı kızlarımız- göz kamaştırıcı olmayan türden aletleri zar zor alabiliyoruz.

Boğazımı temizliyorum. "Her neyse, tavayı bana ne kadar çabuk getirirsen-"

"Hey, oradaki! Sen şu Malek kızı değil misin?"

Üst kattaki pencerelerden birinden belli belirsiz tanıdık yaşlı bir başın uzandığı komşu eve dönüyorum. Yerini bulmam biraz zaman alıyor ama bulduğumda içimi çekiyorum. "Merhaba, Bayan Nos-"

Bir dakika bekleyin. Bayan Meraklı onun gerçek adı mı, yoksa ailelerimiz hakkında dedikodu öğrenmek için bize sürekli Werther's Original rüşveti verdiği için mi ona bu adı taktık?

"Norton," diye mırıldandı Marc, zihnimi okuyarak. "Merhaba, Bayan Norton. Evet, ben Jamie Malek."

"Üniversiteye gittiğin zamandan bir gün bile daha yaşlı görünmüyorsun. Ne kadar oldu, on yıl mı?"

Gülümsemeye çalışıyorum ama elmacık kemiğim donmuş olabilir. "Kesinlikle öyle. Siz de harika görünüyorsunuz hanımefendi." Aslında onu zar zor görebiliyorum. Fırtına hızla artıyor ve bir düzine metreden daha uzakta olan her şeyi silikleştiriyor.

"Sen bir avukatsın, değil mi? Baban gibi mi?"

"Jamie bir doktor," diye düzeltiyor Marc, biraz sabırsızca. "Pediatri ihtisasını bitiriyor."

"Ah, evet. Sen bilirsin, değil mi?" Aramıza bakıyor, birden şahinleşiyor ve biraz da fesatlaşıyor. "İkinizin de San Francisco'ya taşındığınızı unutmuşum. Eminim birbirinizi sürekli görüyorsunuzdur, değil mi?"

Midem sıkışıyor. Çünkü şu an Marc'la birbirimize dolu dolu bakıp kahkahalar atmamız için iyi bir zaman. Hatta belki de şöyle derdik: "Bayan Meraklı, keşke

son kez birlikte olduğumuzda ne olduğunu biliyordu. Sana anlatmalıyız. Bu senin tatil sezonunu güzelleştirirdi. Üzerimize bir kamyon dolusu şeker dökersin.

Yine de sessiz kalıyorum. Felç oldum. Bu da Marc'ın tek başına, "Evet, tabii ki. Neredeyse birlikte yaşıyoruz. İzin verirsiniz, Jamie'nin burnunun altında bir sümük buzu oluştuğunu görebiliyorum. Sana ve kocana mutlu Noeller."

Bir dakika sonra Compton'ların mutfağındaydım ve oraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Saçmalıklara karşı toleransı hiçbir zaman ortalama bir bolete mantarından daha uzun olmayı başaramayan Marc beni içeri çekmiş olmalı. Şu anda önümde duruyor ve fermuar kavramını henüz öğrenmemiş bir çocuğa yaptığı gibi parkamın fermuarını açıyor.

"İhtiyacım var-"

"Geri dön, evet." Başımdaki bereyi çekip alıyor ve sarı dalgalar berenin altından kayarak çıkınca duruyor.

Asistanlığım canıma okudu ve bırakın kuaföre gitmeyi, yemek yemeye bile zor vakit buluyorum. Saçlarım hiç olmadığı kadar uzun, hayatımda ilk kez - omuzlarımı biraz geçiyor - küt değil. Marc fark etmiş olmalı, çünkü bir tutamın ucundan tutup parmaklarının arasında ovuşturuyor ve ikimiz de çok gençken bana söylediği bir şeyi hatırlamama neden olan yoğun, uzun bir şekilde bakıyor.

Dünyanın en güzel saçlarına sahipsin. Uzatmaman çok aptalca.

Onun tüm bu ilgisi beni aşırı ısınmış hissettiriyor. Mevcut hava koşullarında gerçek bir başarı.

"Kaskatı donmuşsun," diye mırıldanarak kilidi bıraktı. "Oturma odasında ateş yaktım. Git orada dur-"

"Peki ya-"

"-Ben tavayı ararken," diye ekliyor, sanki üç aylık vergi son tarihinden daha tahmin edilebilirmişim gibi. "İnanamıyorum"

Baban seni lanet olası bir kar fırtınasında
buraya gönderdi." "Sorun değil," diyorum.
Biraz düşündüm.
Hem de çok.

"Senden istediği her aptalca şeye evet demek
zorunda değilsin. Özellikle de güvenli değilse." Marc'ın
dolgun ağzı ince bir çizgi halinde geriliyor ve sonra çok
hafifçe kıvrılıyor, o kadar zarif bir mizah ipucu ki kalbim
bir avuç atışı kaybediyor. "Jambonu sevmiyorsun bile
Jamie."

Bir kahkaha attım. Tabii ki biliyordu. "Babam yeni bir
tarif deniyor."

"Uh-huh." Boynumdaki atkıyı çözdü. "Yeni tarif bu
gece yağacak on santimlik karda pişmediği sürece seni
buraya göndermemeliydi."

"Dürüst olmak gerekirse, on inç o kadar
da fazla değil." Koyu renk bir kaş
kalkıyor.

Bir süre sonra nedenini anlıyorum ve anında
kıp kırmızı oluyorum. "Aman Tanrım."

"Sert, Jamie."

"Kastettiğim bu değildi!"

"Anlıyorum."

"Hayır, gerçekten, kar demek istedim, on inçlik-"

Telefonum çaldı. Hemen açıyorum, kesinti için o kadar
minnettarım ki geniş bant hücresel ağlara tapınmaya
dayalı bir tarikat başlatabilirim.

"Selam, baba. . . Evet, Compton'lara ulaştım. Bir
dakika içinde dönüyorum. Döneceğim, evet. Tabii ki."
Marc'a bakıyorum, yüzündeki ifadeyi sadece hoşnutsuzluk
olarak tanımlayabilirim. Hayır, hâlâ babamın hayranı
değil. "Marc, babam sana yarın Noel yemeğine gelmen
gerektiğini hatırlatmamı istedi ve ... Evet, baba. Onu geri
getirmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.
Hayır, reddederse onu kaçırmayacağım. Tamam, olur.
Eğer onu ikna edemezsem, onu bizim eve
sürükleyeceğimi garanti ederim." Gözlerimi devirerek
telefonu kapattım ve

Marc'ın tezgâha yığıldığı kıyafetlerin üstüne. Onları tekrar giymek acı verici olacak ama itiraf etmeliyim ki vücudumun milyonlarca küçük buz kıracağıyla bıçaklanmış gibi hissetmemesi güzel. "Noel yemeğine gelmek ister misin?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

"Hayır."

"Anladım."

Beklentiyle bana bakıyor. "Ne?"

"Bana vaat edilen şiddetli kaçırılmayı mı bekliyorum?"

"Ah. Doğru." Boyuna bakıyorum. Sıkıştırılmış gömleğinin büyük pazularını nasıl sıyırdığına. Kot pantolonunun altındaki kaslı kalçalarına. "Diyelim ki denedim ama sen cesurca beni alt ettin."

"Ucuz atlattık mı?"

"Ah, evet. Seni birkaç saniyeliğine boğarak tuttum."

"Ama sonra muz kabuğuna mı bastın?"

Ben gülüyorum. Marc'ın yüzü bu sesle aydınlanmış gibi görünüyor, etrafımızdaki havayı kalınlaştıran o parlak sırtış ve

Başka tarafa bakmıyor. Gözleriyle beni yutmaya hazırmış gibi bakmaya ve bakmaya devam ediyor. İsteddiği şeyler söz konusu olduğunda hep böyleydi, açgözlü. Hayattan daha büyük. Satın alıcı. İşte bu yüzden burada, onunla birlikte olmak benim için iyi değil. Marc kalbimi hoplatıyor, bedenimi parlatıyor ve beynimi dinlendiriyor ve bu, sahip olup sonra da bırakmaya katlanabileceğim bir şey değil. Ne zaman onunla olsam, açgözlü ve umursamaz oluyorum.

Artık çok geç. Şansım vardı ve ben onu mahvettim.

"Gitmem gerek," diyorum gözümü karo zemine dikerek. "Acaba-"

Ani bir çatlama sesi ve ardından gelen metalik bir gümbürtüyle irkiliyorum. Yönüme döndüm ve mutfak penceresinden ne olduğunu gördüğümde nefesim kesildi: mutfakta

Compton'ların arka bahçesindeki ağır meşe dallarından biri kırılarak verandanın üzerine düştü.

şu anda mobilyalarının üzerinde duruyor ve biraz ... düzleşmiş görünüyor. Ve belki de kırılmış. Birkaç parça halinde.

Kahretsin. Hava kontrol edilemez hale gelmeden önce eve gitmeliyim. Nerede bu tava? Gözlerimi kocaman açarak Marc'a bakıyorum ve onun aklımı okuduğunu fark ediyorum. Çünkü tam olarak ne söyleyeceğimi biliyor gibi görünüyor ve benden önce davranıyor.

"Jamie, bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver." Sesi sakın ve çok ama çok kesin. "Bu havada dışarı adım atmama izin vermeden önce seni bağlayıp yatak odama kilitlemeyeceğimi düşünüyorsan, beni hiç tanı mıyorsun demektir."

İkinci Bölüm

T Sorun şu ki, ben biliyorum.
Marc'ı tanıyorum yani.

Onu ilk kez doğduğu gün, öksürük şurubu ve belediye havuzu gibi kokan memleketimizdeki hastanede tanıştığım dan beri çok iyi tanıyorum. Karşılığında, babamın beni büyük pelüş bir sandalyeye oturttuğu ve Bayan Compton'ın bana şekilsiz bir bohça uzatarak, "Dikkatli ol Jamie" uyarısında bulunduğu en eski anımın parlayan yıldızı oldu. Başını tuttuğundan emin ol-evet, aynen böyle." İki buçuk yaşı ndaydım. Benden yaklaşık altı ay büyük olan Tabitha, üçüncü yaş gününü bir su sıçratma partisi ile kutlamıştı.

Ama Tabitha orada değildi. Annesinin "bir dizi dikkat çekme öfke nöbeti" olarak adlandırdığı ancak Tabitha'nın daha sonra "gereksiz bir genişleme çabasının dayatılmasına vicdani itiraz" olarak yeniden çerçeveleyeceği durum nedeniyle büyükannesi ve büyükbabasıyla evdeydi. Yeni bir aile üyesinin geleceği konusunda bilgilendirilmişti ve genç zihninin sınırlı olarak algıladığı oyuncaklar, Frosted Flakes ve ebeveyn sevgisi gibi kaynakları paylaşmaya meyilli değildi.

Bu sayede yeni kardeşiyle ondan önce tanıştım ve rekabet açısından korkacak hiçbir şeyi olmadığını bildirmek için sabırsızlanıyordum. Kollarımda kıvranan kırmızı yaratığın buruşuk bir yüzü, buruşuk bir burnu, sivilceli yanakları, kıvrık kulakları, yaşlı adam saçları vardı ve kurumuş kabuklarla kaplıydı. Bana babamın şekerli kurabiyelerini hatırlattı.

özellikle de fırından tam olarak doğru çıkmayanları pişirirdi. Onlara talihsiz görünümlü derdi.

Tanım tam oturdu. Kucağımdaki şeyin zerre kadar serveti olmadığı açıktı.

"Adı ne?" Bayan Compton'a sordum. "Onun," diye düzeltti babam. "O bir erkek, tatlım."

Birdenbire her şey anlam kazandı. "Bu yüzden bu kadar çirkin."

Yetişkinler kahkahalara boğuldu; zavallı bebeğin zaten kız olmamanın olumsuz koşullarıyla uğraştığı düşünülürse, çok kaba bir ruh hali olduğunu düşündüm. Bay Compton bana "Jamie, ona ne isim verdiğimizizi biliyor musun?" diye sorana kadar onları duymazdan geldim.

Başımı salladım.

"Marc. Marc Evan Compton."

Ve belki de bebek kendi adını çoktan tanımişti, çünkü tam o anda gri gözlerini açtı ve birkaç beceriksiz denemeden sonra işaret parmağını kavradı. Merhaba, der gibiydi tereddütsüz bakışları.

Ve: Kal.

Ve hatta belki: Senden hoşlanıyorum.

Küçüktü ama güçlüydü. Ve bir anda içimi ezici bir sevgi ve koruyuculuk duygusu kapladı. Sorun yok, Marc'a sessizce yemin ettim. Senin arkadaşın olacağım. Tabitha'nın da arkadaşın olmasını sağlayacağım. Ve seni seveceğim. Hayatımda gördüğüm en çirkin şey olsan bile.

İçten ve samimi bir sözdü. Sonraki birkaç yıl içinde milyonlarca kez bozduğum bir söz. Çünkü trajik bir şekilde Marc Evan Compton'ın en kötüsü olduğu ortaya çıktı.

Oldukça saf birkaç yıl boyunca Marc'ın savunuculuğunu yaptım.

Her sabah okula yürürken Tabitha'ya "Eminim bunu yapmak istememiştir," derdim. "Vitamin sakızlarını müshil ilaçlarıyla değiştir, yani."

Ya da en sevdiğin tişörtü hamsterın kafesini kaplamak için kullanır. Plastik bir çatalla gözüne saplayabilir.

Seni çamaşır dolabına kilitleyeceğim.

Bütün mahalle çocuklarını sana Dumbitha demeleri için ikna et.

Köpeği en sevdiğiniz Barbie'nin kafasını kesmesi için eğitin.

Üç porsiyon peynirli makarnayı kucağına kus.

Böcekleri yatağınızın içine gizlice sokun.

Bahaneler uydurdum çünkü Marc benim için asla bir terör değildi. Doğduğu gün ona karşı hissettiğim içgüdüsel sevgi ne olursa olsun, karşılığını bulmuştu. Babam ve Bay Compton liseden beri en iyi arkadaşlardı ve ailelerimiz sürekli birbirlerine yakındı. Annem ben doğduktan hemen sonra bizi terk etmişti ve babam çok zorlu bir işte çalıştığından Compton'ların sunabileceği tüm çocuk bakımını takdir ediyordu. Tabitha ve ben tabii ki birbirimizden ayrılamazdık. Ama Marc'la da özel bir bağımız vardı.

Bir hafta sonu yatıya kaldıktan sonra Tabitha'nın odasından çıktığımda bana tatlı tatlı "Keşke bizimle yaşasaydın," derdi.

Ve: "Sen benim dünyadaki en sevdiğim insansın."

Ve: "Büyüdüğümüzde evlenmemizi istiyorum."

Böyle bir şey olmayacaktı. Zaten bir koca seçmiştim: Alan Crawford, sokağın aşağısındaki yaşlı bir adam (ya da başarısız olursa NSYNC'den Lance Bass). Benim gözümde Marc küçük bir çocuktü. Yine de onu çok sevimli buluyordum. Ona alfabeyi ve ayakkabı bağcıklarını nasıl bağlayacağını öğrettim. Karşılığında, oyun parkında beni iten bir çocuğa bağırdı ve her yıl bana sevgililer günü hediyesi yaptı.

"Senin benim en iyi arkadaşım olman gerekiyordu," diye hatırlattı Tabitha bana haftada bir kez. "O serserinin her şeyin yarısını çalacağını biliyordum. Sadece senin de dahil olacağını düşünmemiştim."

Ama ikisini de seviyordum. Tabitha ve Marc arasındaki ilişki birbirlerinin ögle yemeklerine konan alerjen maddeler, sivri raptiyeler ve sürekli karşılıklı yok etme tehditleri içermeye başladığında bile yıllarca taraf tutmamaya çalıştım. "Onlar arasında seçim yapmak zorunda değilsin tatlım," derdi babam. "Bu sadece tipik bir kardeş rekabeti. Büyüyünce atlatacakları bir evre. Sadece oturup bekle." Ben de öyle yaptım - ta ki biz on iki, Marc dokuz yaşına gelene ve yumurta olayı olana kadar.

Marc bugün bile bunun kasıtlı olmadığını savunuyor. "Akıl sağlığı yerinde olmayan okulumuzun, bir yumurtayı bebekmiş gibi gösterip öğrencilere bir hafta boyunca kırmadan taşımak gibi dengesiz bir faaliyette bulunacağını" bilmediğini söylüyor. Ama okulumuz sadece bu kadar dengesiz bir faaliyette bulunmakla kalmadı, aynı zamanda bize bu konuda puan da verdi. Aile Bilimleri final notumuzun yüzde 30'u o lanet yumurtaya bağlıydı.

Bu yüzden Compton'ların mutfağına girdiğimde Marc'ı kızarmış ekmek ve yanında domates yerken buldum ve Tabitha'nın misilleme yapmasına engel olmadım. Onun peşinden koşarken sessizce izledim. İkimizden de uzun olmasına rağmen kardeşini yakaladığında hiçbir şey söylemedim. Saçını çekerken kapıya yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. Ve onların çığlıkları Bay Compton'ı bahçe işlerinden uzaklaştırıp evin içine çektikten sonra, çocuklarını ayırdıktan sonra, bana dönüp "Jamie, ne oldu?" diye sorduktan sonra. Gerçeği söyledim.

"Marc başlattı," dedim.

Bundan sonra ne kadar süreyle cezalı olduğunu hatırlamıyorum. Hatırladığım şey, çarpıcı bir netlikle, ihanete uğramış bakışı ve bunun bir dönemin sonu olacağına dair içgüdüsel bilgiydi.

Ertesi yıl, sevgililer günü yerine utanç verici lakaplar, aralıksız sataşmalar ve en iyi arkadaşımın küçük kardeşiyle yeni keşfedilmiş bir rekabet yaşadım.

Geriye dönüp baktığımda, Marc'ın "zor" bir çocuktan ziyade az uyarılmış, yüksek enerjili bir çocuk olduğunu görüyorum. Sonsuza kadar sıkılmış, kendi iyiliği için biraz fazla zeki ve kesinlikle bilgisayarlar konusunda fazla yetenekli. Güneşin altındaki her spora sokuldu ve hepsinde başarılı oldu. Ancak içinde bir huzursuzluk vardı ve bitmek bilmeyen şakalar ve sürekli yaramazlıklar bunu yatıştırmaya yardımcı oluyordu.

Babamın kız arkadaşlarından biri bir keresinde "Tipik üstün yetenekli çocuk davranışı" demişti. O bir psikologdu ve onu gerçekten severdim. Aslında, babamın eve getirdiği tüm kadınlar arasında en sevdiğim olabilirdi. Bir süre üvey annem olmasını umdum ama babamın hiçbir ilişkisi birkaç yıldan fazla sürmedi; bu bir sorundu çünkü hepsine çok bağlanmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Ama şu ya da bu nedenle, partnerleri her zaman ayrıldı ve babam çabucak toparlansa da, onların gidişi beni yalnız, terk edilmiş ve belki biraz da suçlu hissettirmekten asla geri kalmadı. Bu benim hatam mıydı? Çok mu muhtaçtım? Onlar geldiğinde kendimi daha az mı göstermeliydim? Annem ben doğduktan hemen sonra bu yüzden mi beni terk etmişti?

Ya da belki bu sadece ilişkilerin doğasıydı: Geçici. Kırılgan. Sonlu. Takip etmeye değmez.

Zamanla kendi başa çıkma stratejilerimi oluşturdum. Kontrol edebildiğim tek şey davranışlarımdı; mümkün olduğunca düşünceli ve başarılı olmalıydım ve bunu başarırsam belki insanlar burada kalmayı düşünebilirdi. Ve eğer yapmazlarsa ... Kendime geride bırakacakları için minnettar olmayı öğrettim. Babamın kız arkadaşlarına bana balık tutmayı, tampon kullanmayı ve ekmek pişirmeyi öğrettikleri için minnettarım. Ve tabii ki Marc Compton'ın biraz yanlış anlaşılmış bir dahi olduğunu da.

Ben de bunun ipuçlarını gördüm. Arkadaşlarıyla takılmak için evden dışarı çıkmak anlamına geliyorsa ödevlerini ne kadar hızlı bitirdiğini. Oturma odasındaki kanepeye yayılıp okuduğu kitapların hepsi onun yaş seviyesinin üzerindeydi. Herkesin sinirini bozmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyormuş gibi yaptığı iğnelemeler.

Ama sonuçta, Marc hayran olduğum çocuk olmaktan çıkıp küçük bir cin ile tam bir kötü adam arasında bir şey olduğunda, Tabitha ve ben evimde daha fazla zaman geçirmeye başladık ve bu ona gayet uygun görünüyordu. Birkaç yıl boyunca adımları unutmuş gibiydi ve bana Dört Göz, Bücür, İnek, Peynir Rende ve o sırada en belirgin (ve en güvensiz) fiziksel özelliğime hitap etmeyi başaran birkaç başka zinger dışında bir şey olarak hitap etmedi. Ayakkabıma yapışmış tuvalet kağıdıyla ortaokulumuzda dolaştığım utanç verici iki saatten sonra sonunda Popo Kağıdı'nda karar kıldı. Bu lakaptan kurtulmamı söyleyen Marc'tı -Tabitha evde hastaydı ve açıkça görülüyor ki başka güvenilir arkadaşım yoktu- ama bu lakaptan kurtulmak imkansızdı. Öte yandan, Marc Tabitha'ya sürekli olarak "Kraliyet Boktanlığı" diye hitap ederken, Tabitha da ona "Anne ve Babamın Haylaz Bebeği" diye hitap ettiğinden, işler benim için çok daha kötü olabilirdi.

Biraz geri ittim. Ona Marky diye seslendim, bundan nefret ettiğini biliyordum. Komik görünümlü yılları da vardı - aşırı derecede uzun ve zayıftı, kemikleri vücuduna göre çok uzun ve yüzüne göre çok belirgin yapıydı. Ama yine de kendimi ona karşı korumacı hissediyordum ve içten içe, sürekli başının etini yemenin bizimle ilişki kurabilmesinin tek yolu olduğunu biliyordum. Biz büyüdükçe, Marc kendi hayatıyla daha meşgul hale geldikçe, sataşmalar daha tembel bir şeye dönüştükçe - bizi görmezden gelmek gibi hissettiren bir şey - neredeyse özlüyordum.

Sonra liseye başladı.

"Nasıl oluyor da benim boktan küçük kardeşim popüler oluyor da sen ve ben olamıyoruz?" Tabitha beden eğitimi dersinde, eşli esnemenin ortasında bana sordu.

"Popüler değiliz."

Bana en iyi bakışını attı, gerçek misin lan sen? Ama geri adım atmadım.

"Tab, biz iyiyiz. Arkadaşlarımız var. Erkek arkadaşlarımız. Birbirimize, harika notlara, ders dışı etkinliklere, müzik grubuna ve Ulusal Onur Topluluğu'na sahibiz. Okul gazetesi için yazıyoruz ve geçen gün Bayan Niles en sevdiği öğrenciler olduğumuzu söyledi-" Ne kadar tiz ve çaresiz görünmeye başladığımı fark ettim ve aniden sustum.

Üçüncü sınıfın yarısıydı. Okul bölgesinin hesaplamalarının anlaşılmasız büyüğü nedeniyle Marc bizden sadece iki sınıf gerideydi. Ve şaşırtıcı bir şekilde tüm okulu etkisi altına almış görünüyordu.

"Neden son iki hafta içinde biri son sınıf öğrencisi olmak üzere üç kız benden onun numarasını istedi? Neden futbol takımının yarısı onunla benim evimde takılıyor?"

Gözlerimi kırptım. "Marc birinci sınıf öğrencisi değil mi?" "Evet!"

"Hmm. Belki de onun iletişim bilgilerini bir kıdemli ile paylaşmamalıydın, o zaman-"

"Ezik kardeşimin numarasını bir son sınıf öğrencisine ya da bir başkasına vermeyeceğim, ama neden istediklerini ve neden sabahın yedisinde gelip onu okula götürmekten başka yapacak daha iyi bir şeyleri yokmuş gibi görünen dev bir arkadaş grubuna sahip olduğunu anlamam gerekiyor!"

Başımı eğdim ve Marc Compton'ı gözümde canlandırmaya çalıştım. Bir yıl öncesine göre daha az çocuksu olduğu kesindi. Sesi o kadar cızırtılı ve çatlamaya meyilli değildi. Çarpık bir gülümsemesi vardı ve vücudunun içinde rahat görünüyordu.

Eğer kendimi biraz metot oyunculuğuna verirsem, belki kızların onda ne bulduğunu anlayabilirdim. "Görünüşü gittikçe güzelleşiyor. Sporda iyidir. Karizmatik ve muhtemelen etrafta olması eğlenceli-"

"Bir keresinde onu kendi gözlerimle bir sümüklü böceği öperken görmüştüm." "Oh, oradaydım. Peki ya diğer kızlar? Onlar yaptı

bu kanaat oluşturma olayına tanıklık etmedi. Gerçek Marc'ı biz biliyoruz ama başka kim biliyor?"

Tabitha gözlerini devirdi, insanlığın sonunun geldiğine dair bir şeyler mırıldandı ve baldırlarını esnetmeye geri döndü.

Ama işler değişmişti. Okul koridorlarında Marc artık benimle dalga geçmek için bile olsa beni kabul etmiyordu ve o yıl onunla Jiffy Lube'da arabamı tamir eden tamirciden daha az kelime alışverişinde bulundum. İntikamcı bir melek gökten inip üç parmağımı kesse, yine de etkileşimlerimizi bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirdim.

İlki okul kafeteryasındaydı, ceplerimi yokladıktan sonra cüzdanımı dolabımda unuttuğumu fark ettim.

"Çok özür dilerim," dedim huysuzluğuyla nam salmış yemekçi kadına, mahcup bir şekilde. "Gidip onu alacağım ve geri koşacağım."

"Anladım, Butt Paper," dedi tanıdık ama şaşırtıcı derecede derin bir ses arkamda bir yerden. Tepsimde bir avuç dolusu banknot belirdi ama Marc'a teşekkür etmek için döndüğümde o çoktan başka biriyle sohbete dalmıştı ve ben unutulmuştum.

İkincisi birkaç ay sonra, Compton'ların mutfağında ödevimi yaparken içeri girdiğinde oldu. Odaya birinin girdiğini duymuştum ama Tabitha olduğunu düşünerek başımı kaldırmamıştım. Birkaç dakika sonra bakışlarımı kaldırdığımda onu olduğu yerde durmuş, dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle sessizce bana bakarken buldum.

Tuhaf.

"Tabitha telefonda CJ ile konuşuyor," diye açıkladım.

"Ah." Sesi biraz hırıltılı çıktı ve

Boğaz. Şaşırtıcı bir şekilde, gitmedi. Onun yerine, "Niall Holcomb, ha?" dedi.

"Ne? Oh." Niall ve ben lisenin son iki yılında çıkmıştık. İdeal bir ilk erkek arkadaşı; her zaman nazikti, asla ısrarcı değildi, asıl önceliği her zaman akademisyenlik olan birinden çok fazla şey talep etmeyecek kadar kendi hayatıyla meşguldü. Yani ben. Marc gibi o da basketbol oynuyordu. Aslında Marc onun takımdaki yerini çalmıştı. "Evet," dedim. Birlikte olduğumuzu fark etmesine şaşırmıştım, çünkü Niall ve ben oldukça düşük bir profil çiziyorduk.

Marc'ın dudakları düzleşti. "Sana iyi davranıyor mu?" "... Evet?"

"Bana cevap mı veriyorsun yoksa soruyor musun?"

"Evet. Öyle." Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. "Neden? Bana onun hakkında karanlık bir sır mı söyleyeceksin? Sosyopat mı? Dolabında porselen bebeklerden oluşan bir aile mi tutuyor? Yanında hep fermuarlı kravat mı taşır? Ayak tırnağında mantar mı var?"

Marc bir kahkaha attı. "Keşke yapabilseydim. Ama o gerçekten iyi bir adam."

"O zaman ... neden yapabilmeyi diliyorsun?"

Omuz silkti. Kendini açıklamadı. "Bu arada sen ve Tab neyin peşindesiniz?"

"Bando provasına birlikte gitmek için onu bekliyorum."

"Ah." Başını salladı ve buzdolabından bir şişe su alarak yanımdan geçti. O kadar uzundu ki, bir zamanlar kollarımda tutabileceğim kadar küçük olduğuna inanamıyordum. Daha birkaç yıl önce yüzünü yutmuş gibi görünen yüz hatları, özellikle koyu renk saçları ve gri gözleriyle birlikte neredeyse rahatsız edici derecede çekici bir şeye dönüşmüştü. "Trombon nasıl gidiyor?" diye sordu tezgâha yaslanarak.

"Kötü."

"Neden?"

"Çünkü çalamıyorum."

"Hadi ama, Butt Paper. Kendine bu kadar yüklenme."

"Hayır, gerçekten, Marky. Ben tuba çalıyorum."

Gülümsemesini geri almasını izledim. "Aynılar, değil mi?"

"Hayır." "Ciddi misin?"

"Ciddiyim." Derin bir nefes aldım. "Telaşlanmayın ama farklı isimlere sahip olmalarının nedeni bu."

"Bu doğru olamaz." Başını iki yana salladı, eğlencesini gizleme zahmetine girmedim.

"Bahse girelim."

Kaşı kalktı. "Ne üzerine bahse girmek istiyorsun?"

"Eğer haklıysam," dedim ona, "bu yaz babamın çimlerini biçeceksin." Bunu yapmaktan çok nefret ederdim. Bundan kaçınmak için milyonlarca işi takas ederdim.

"Adil görünüyor. Ama eğer haklıysam ..." Tereddüt etti. Yüzünde sürekli var olan o sırtan yarım gülümseme aniden kayboldu. Bir an için neredeyse gergin görünüyordu. Ama aynı zamanda doğaüstü bir kararlılıkla.

"Öyle mi?" Biraz soluk soluğa sordum.

"Eğer haklıysam, o zaman gideceksin-"

Tabitha içeri girip sözümüzü kestiği için iddianın onun tarafını hiç dinleyemedim. Ama Marc bağımsız bir araştırma yapmış ve üflemeli çalgılar hakkında bilgi edinmiş olmalı, çünkü onu evimde hiç görmemiş olmama rağmen, o yıl çimleri tek bir kez bile biçmek zorunda kalmadım.

Son sınıfa geçtiğimde onunla yaşadığım büyük ve küçük anlar oldu.

Görüştüğü kız yanlışlıkla ona çarptığım için bana kaltak dediğinde, on dakikadan kısa bir süre içinde ondan ayrıldı.

Geceyi Tabitha'larda geçirdiğimde ve bir kabustan sonra tekrar uyuyamadığımda, Marc, bir bardak su almaya giderken beni oturma odasındaki kanepede büzülmüş halde buldu, saatlerce yanımda oturdu ve bana en sevdiği video oyunundaki oynanabilir olmayan her bir karakterin geçmişini anlatarak kötü rüyamı aklımdan çıkardı.

Büyükannemin sağlık durumunun kötüye gittiği haberini aldığımda, babamın telefonda bana ne söylediğini ya da durumu Compton'lara nasıl açıkladığımı hatırlamıyorum. O gün ve onu takip eden günler bulanık ve beni hastaneye götürmek için hız sınırını aşan Marc'ın elini orta konsoldan uzatıp benimkini hiç bırakmadığı tek anım.

Sonuç olarak, Marc ve benim gençlik yıllarımız boyunca arkadaş olduğumuzu söylemek doğru olur mu bilmiyorum. Ama bir şekilde, ona gerçekten ihtiyacım olduğunda, hep yanımdaydı.

Bunun tesadüf olmadığını anlamam çok uzun zamanımı aldı.

Marc mezuniyet balomuza çok güzel, nazik, zeki, popüler bir kız olan Maddy Rodgers'ın kavalyesi olarak gelmişti, kendisi okul birincisi olarak mezun olmayı başarmış ama benim adımın aslında Amy olmadığını asla öğrenememişti.

Tabitha ve ben olacıklara o kadar odaklanmıştık ki, farkına bile varmadık. Ben Berkeley'e gidiyordum. Tabitha ve CJ, Colorado'ya. Niall'ın Bennington'da bursu vardı ve ikimiz de uzun mesafeli bir ilişki denemekle ilgilenmiyorduk. Yine de, lisenin sonu önemli bir olay gibi geliyordu ve yıllarca neredeyse

iğrenç derecede iyi, biraz yaşamaya karar verdik. Tabitha ve ben ailelerimize yalan söyledik ve birbirimizin evinde kalacağımızı söyledik. Sonra zor kazandığımız Froyo maaşlarımızı aldık, Niall ve CJ ile para topladık, iki otel odası ayırttık ve-

Yakalandım.

Otel lobisine girdiğimiz ve Tabitha'nın ailesinin bizi beklediğini gördüğümüz an, insanlık tarihinin en utanç verici anlarından biri olarak kayıtlara geçecek.

"Nerede olacağımızı nereden biliyordun?" Tabitha arabanın arka koltuğundan annesine sordu.

"Jamie'nin babası onunla konuşmak için aradı. İşte yalan kaleniz böyle çözüldü."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve ölümcül bir yıldız diledim.

"'Kale' mi?" Tabitha homurdandı. "Kulübe bile sayılmaz. Sadece bir kereliğine erkek arkadaşlarımızla takılmak istedik. On sekiz yıl boyunca meleklerden başka bir şey olmadık! Kelimenin tam anlamıyla hiç gizlice dışarı çıkmayı denemedik bile-"

"Muhtemelen bu kadar kötü olmanızın nedeni de bu," dedi Mr. Compton işaret etti. Oldukça.

"Hangi otelde rezervasyon yaptırdığımızı nereden biliyordun?" Yavaşça sordum. Başka bir küçük isyan eyleminde, CJ'in yenilebilir yiyeceklerinden küçük bir ısırık almıştım, bu da beynimi halsizleştirdi ve çevremde dolaşmak için biraz fazla kalınlaştı.

"Bilmiyorduk. Ama Marc çoğu son sınıf öğrencisinin gitmeyi planladığı yerin orası olduğunu söyledi, biz de tahmin yürüttük."

Tabitha hiçbir şey söylemedi ama yarı sersem halimle bile tüm vücudunun bir çekiç gibi sertleşmesinden dehşete düştüğümü biliyordum. Ailesi bizi evlerine geri götürdüğünde ("Yarın sabah uyandığınızda Jamie'nin babası da burada olacak ve ikiniz de güzelce azar işiteceksiniz." sözüyle birlikte) hiç tereddüt etmedi. Marc çoktan uyumuştı. Ama Tabitha, Mike'ın Sert Limonatası ve alkolü metabolize eden

henüz geliştirmediği enzimlerle odasına daldı ve ışığı açtı.

"Onlara söylediğine inanamıyorum," diye tısladı kardeşine.

Onu içeri kadar takip ettim ve kapıyı arkamdan kapattım, eğer Compton'lar kavga ettiklerini duyarsa başımızın daha da büyük belaya gireceğini biliyordum. Döndüğümde Marc yatağının kenarında oturuyordu, göğsü çıplak ve gözleri kamaşmıştı. Elini saçlarında gezdirdi, yirmi saniye boyunca esnedi ama aptalı oynamadı. "Hadi Tab," dedi.

"'Hadi' mi? Senin derdin ne de hayatımı mahvediyorsun?"

"Kendileri öğrendiler. Siz ikiniz sokağa çıkma yasağından sonra dışarıdaydınız ve telefonlarınızı açmıyordunuz. Polisi arayacaklardı."

"Demek onlara aptal otelden bahsettin!"

"Onlara sadece diğer son sınıfların nereye gittiğini söyledim. İkinizin neyin peşinde olduğunuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama hayatınızı normal insanlar gibi yaşamaya başlamayı ve daha sık dışarı çıkmayı planlıyorsanız, size nasıl yakalanmayacağınızı öğretmekten mutluluk duyarım-"

"Bu şeyi almama izin vermedin, ha?" "Tab . . ."

Gözlerini devirdi. "Sadece yatağına git."

"Hayır! Seni ispiyonlasaydım ne hissederdin? Sırlarını söylersem ne hissedersin?"

Marc ayağa kalktı ve kollarını açtı. "Rica ederim ama bende hiç yok. Dinleyin, uyumaya devam edebilir miyim? Siz ikiniz bu yaşta hâlâ bakırseniz bu benim suçum değil-"

Tabitha o kadar hızlı hareket ediyordu ki, elbisesinin ısıltısı akla kayan bir yıldızı getiriyordu. Marc'ın masasındaki çekmeceyi kaptığını, bir kutu çıkardığını ve sonra yatağının önündeki halının üzerine attığını gördüm.

Kutu açıldı ve birkaç düzine kâğıt etrafa saçıldı.

Resimler. Bir sürü. . . .

Göz kırptım.

Bu muydu . . . ?

"Seni pislik," diye hırladı Tabitha. "Anneme ve babama işimi anlatırken eğlendin mi? Umarım eğlenmişsindir, çünkü en iyi arkadaşıma senin onun üzerine gittiğini söylerken hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum. Özellikle de onun senin küçük, şımarık bir pislik olduğunu düşündüğünü bilerek!"

Baykuş gibi başımı kaldırıp Marc'a baktım, kahkahalar atmasını ve inkar etmesini bekliyordum. Ama hızlı bir karşılık vermedi, laf sokmadı. Dişlerini sıkıyormuş gibi çenesini sıktı. Gözlerini kız kardeşinden ayırmıyordu ve kısa bir süre için kavganın benim kaldıramayacağım şekilde çirkinleşeceğinden korktum. Ama sonra, "Annemle babama senin de sarhoş olduğunu söylemeden önce odamdan defol git," dedi.

"Pislik herif," diye tekrarladı Tabitha, payetlerle dolu bir hışımla dışarı fırlarken.

Beni geride bıraktı ve temkinli bir şekilde "Bu gerçekten ben miyim?" diye sormadan önce yanağımın içini ısırdım. Resimlerdeki?"

Marc yaklaşık on yıldır görmediğim bir şey yaptı: yüzü kızardı.

"Tanrım, Jamie." Gergin bir elini yüzünde gezdirdi. Uzun zamandır ilk kez gerçek adımı kullanıyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Mezuniyet balosunda giydiğim ve üzerimden hiç çıkarmadığım balo elbisesi, mavi tül ve incilerden oluşan bir su birikintisi halinde etrafımda toplanmıştı. Zekice bir fotoğrafı elime aldım. "Bunu hatırlıyorum. Bu-"

"Kazandığın heceleme yarışması." O da diz çöktü. Yavaşça elimden resmi aldı. Şaşırtıcı bir özenle, sanki kendi hazinesiymiş gibi hepsini kutuya geri istiflemeye başladı. Onun hazinesiymiş gibi. Ölümlüler tarafından bakılmaması gereken.

"Neden?" Ben sordum.

"Neden?" Gözlerime bakmak için durdu. "Gerçekten bana neden diye mi sordun? Kafan falan mı güzel?"

"Aslında, evet. Sanırım öyle olabilirim." Kendimi bu andan bu kadar kopuk hissetmemin nedeni muhtemelen yenilebilir bir şeydi. Sanki bu başka birinin başına geliyordu ve ben sadece kaydını izliyordum. "Bu ne kadar ciddi?" Kutuyu işaret ederek akademik bir şekilde sordum.

Tek bir kaş yukarı kalktı. "Ne düşünüyorsun?"

Çok, benim yavaş beynim sağladı.

"Ama kendini fazla övme," diye ekledi biraz soğuk bir sesle. "Muhtemelen psikoseksüel gelişimimin garip bir aşamasında takılıp kalmışımdır. Bunu da atlatacağım."

Doğru. Muhtemelen. "I-"

"Şimdi odamdan defolup gider misin?" Ayağa kalktı. Kutuyu dikkatlice çekmeceye geri koydu. "Psikopat kız kardeşim ve onun psikopat arkadaşı içeri dalmadan önce uyuyordum."

"Oh. Evet, ben ... üzgünüm." Ayağa kalkmam birkaç denememi aldı. Kafam karışmış bir şekilde yürümeye başladım.

"Jamie" sesini duyunca durdum. Arkamı döndüm.

Marc'ın dudaklarının kenarları seğirdi. "Sır ortaya çıktığına göre ..." Komodinin üzerinden telefonunu aldı, kaldırdı ve tek bir fotoğraf çekti.

Benden.

Balo elbisemle.

"Gerçekten senin ve Tab'in başını belaya sokmak istememiştim," diye mırıldandı. "Ama bencilce, geceyi Niall'la geçirmediğin için memnunum."

"I . . . Neden?"

"Çünkü bu gece seni o elbisenin içinde gördüğümde, ben ..." Nefes verdi. Başını salladı. "O seni hak etmiyor. Kimse hak etmiyor."

Hiç kimse. "Peki ya sen?"

"Seni en az hak eden benim. Ama en çok seni istiyorum. Ve vazgeçmeyeceğim. Yapmak istediğim şey.

Bir gün sana göstereceğim."

Uzun bir süre şaşkın bir şekilde orada durdum.
Ta ki: "Artık gidebilirsin," dedi nazikçe.
Ve ben de ayrıldım.

Kime: Marc.Compton@gmail.com

Kimden: Jamie.Malek@gmail.com

Selam Marc,

Çok uzun zaman oldu! İlk yılınızda sizi
göremedim çünkü Singapur'a değişim
programına katılmıştınız ve ben de bu yıl
stajlarımla çok meşgul olduğum için tatillerde
Illinois'e geri dönemedim. Tabitha beni
gelişmelerden haberdar ediyor ve ben de
üniversiteye kabul edildiğiniz için sizi tebrik
etmek istedim. Boston'u seveceğine eminim.
Kucaklıyorum,
Jamie

Kimden:

Marc.Compton@gmail.com Kime:

Jamie.Malek@gmail.com

Teşekkürler, BuN Paper. Umarım iyi
gidiyordur. iPhone'umdan gönderildi

Marc'ı bir sonraki görüşümde 21 yaşındaydım. Kış
tatilindeydi, evliliğimizden iki buçuk yıl sonra.

önceki karşılaşma. Ve ben hazır değildim.

Olgunlaştığını biliyordum. Nihayet büyümüştü ve bu sadece yasal olarak bir yetişkin olduğu için değildi.

CJ and I visited Marc in Boston and it was actually fun. We got to talking about some of the shit he did when we were younger and he apologized like, a million times??? Tabitha bir önceki yaz bana mesaj atmıştı. It kind of worries me. I mean, who even am I, if you take away my hatred for my little brother? What will be the new core of my identity?

Ve: Why is he doing so well in his classes? God, I might be the black sheep of the family after all.

Ve: I had a fight with CJ and Marc offered to beat him up. It's the sweetest thing anyone has ever done for me.

Babam, şimdiki kız arkadaşı ve ben tatil partileri için Compton'ların karla kaplı garaj yoluna girdiğimizde, kendimi yeni ve gelişmiş bir Marc'a hazırladım.

Kalbimin duracağını ve dizlerimin titreyeceğini beklemiyordum.

Çünkü o hala Marc'tı. Hâlâ milli marşı geçirerek okuyan ve lavaboda diş macunu lekeleri bırakan çocuktü. Ama aynı zamanda hayatının son birkaç yılının, onu görmediğim yılların ürünüydü. Bu da onu hem aynı hem de farklı kılıyordu.

"Hey, Butt Paper," dedi, sesinde sevgiden başka bir şey yoktu. Sonra kollarımdaydım, uzanıyordum ve ne kadar uzun boylu ve etine dolgun olduğuna, kirli sakalının yanağımı çizdiğine, sıcak, saran sarılışına inanamıyordum.

"Vay canına," diye mırıldandım omzuna doğru.

"'Vay canına' mı?" Sesi kulağımın derinliklerindeydi. Beni kendine daha da yaklaştırdığını hissettim.

"Sadece . . . Sanırım seni özledim?"

Yumuşak bir kahkaha attı. Ceketimin içinden göğsüme doğru titreşti. Kuzey Illinois, Aralık ayının sonlarıydı ve birden sıcak bastı. "Neden sesin bu kadar

Şaşırdın mı?" Geri çekildi. Hiçbir zaman gergin ya da güvensiz olmamıştı, ama yeni gülümsemesi o kadar sağlam, o kadar sağlam ve kendinden emin görünüyordu ki, başka tarafa bakamadım.

"Bilmiyorum." Omuz silktim. Kendimi toparladım. "Bilgisayarımı her erkek kelimesini yazdığımda testis torbası yazacak şekilde programlayan birini özleyebileceğimi sanmıyordum."

"Kahretsin, çok iyi bir makroydu. Eminim hâlâ bir yerlerde duruyordur." Bakışları sessizce üzerimde durdu. Biraz daha hırslı bir şeye dönüştü. "Ben de seni özledim Jamie."

"Öyle mi?"

Tereddüt etti ve ağzını tekrar açtığında Bayan Compton oradaydı, ceketimi aldı, üzerime titredi ve akşam yemeğine kadar Marc'la başka bir anım olmadı. Güzel bir yemektir, ama havadaki gerginlik çok açıktı - Compton ailesinde benim bilmediğim ve ancak yemeğin sonlarına doğru bazı parçalarını anlamaya başladığım devam eden bir konuşma.

". . üniversiteyi bırakmak için iyi bir neden değil," diyordu Bay Compton, masanın diğer ucundaki konuşmalara kulak kabarttığımda.

"Aslında öyle," diye karşı çıktı Marc sakince. "İstersem her zaman okula geri dönebilirim. Ama melek yatırımcılar sonsuza kadar bekleyecek değiller."

"İkisini birden yapamaz mısın?" Tabitha sordu. "Okul ve start-up?"

Marc başını salladı. "Şirkete en iyi şansı vermek istiyorsam hayır."

"Ama teknolojinin zaten gelişmiş olduğunu söylemişsiniz." "Teknoloji ne için?" Babam araya girdi.

"Bir dosya aktarım sistemi. Şu anda piyasada olanlardan çok daha hızlı ve çevik." Marc ayrıntıları açıklamaya devam etti. Bunların masadaki herkesin kafasından uçup gittiğini görebiliyordum ama üniversitede etkilenecek kadar bilgisayar bilimi dersi almıştım.

"Eğer teknoloji söylediğin kadar iyiye," diye araya girdi babamın kız arkadaşı, "bunu başkasına satmayı düşündün mü? Böylece, onlar teknolojiyi piyasaya sürerken sen de okulunu bitirmekte özgür olursun."

Bay Compton aydınlandı. "Bütün hafta sonu ona bunu söyledik. Gördünüz mü, bizimle aynı fikirde!"

Marc içini çekti ve ayağa kalktı. "Hemen döneceğim."

Bayan Compton kaşlarını çatı. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Sigara molası."

"Ama sigara içmiyorsun?"

Kocaman sırtı. Bir an için nefes alamadım. "Biliyormuşum ve sadece senden kaçmaya çalışmıyormuşum gibi davranalım."

Tuvalete gitmem gerektiğini söyleyerek izin almadan önce birkaç dakika bekledim. Marc'ı arka verandada, başını yıldızlara doğru eğmiş halde buldum. Hava buz gibiydi, o kadar ki her nefesi beyaz bir puf haline dönüşüyordu, ama aldırıyor gibiydi. Acaba Boston da California gibi miydi ve oradaki gökyüzü hiçbir zaman buradaki kadar güzel görünmeyi başaramıyor muydu diye düşündüm.

"Üşümüyor musun?" diye sordum.

Bana kısa bir bakış attı, sonra yıldızlara döndü. "Eğer beni vazgeçirmek için geldiysen-"

"Size bir palto getirmemi ister misiniz diye sormaya geldim."

O da bana baktı. Kısa bir duraksamadan sonra dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Gel," dedi ve beni verandadaki salıncakta yanına oturmaya davet etti. Orada, sıcaklığını hissedecek kadar yakın olduğumda, bir battaniye açtı, ikimizi de örttü ve bir süre rahat bir sessizlik içinde oturduk.

"Yapacak mısın?" Sonunda sordum. "Neyi yapacak mıyım?"

"Bırak."

Derin bir nefes verdi. "Bilemiyorum. Yapmak istiyorum ama evrendeki tek bir kişi bile yapmam gerektiğini düşünmüyor, bu yüzden muhtemelen teknolojiyi satacağım ve-"

"İstiyorum."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Biliyorsun."

"Bence okulu bırakmalısın." "Öyle mi?"

"Evet."

"Vay, vay, vay."

"Neden bu kadar memnun görünüyorsun?"

"Elimde değil." Gülümsemesi nefesimi kesti. "Küçük Jamie Malek -kitaba uygun, birinci sınıftan beri tıp fakültesine doğru hızla ilerleyen- şimdi bana tüm hayatımı havaya uçurmamı söylüyor. Bu da beni belli bir şekilde hissettiriyor."

Gözlerimi devirdim. "Bence planı biraz değiştirmelisin. Okulu bırakmadan bir süre izin almalısın. Belki kendine bir son tarih verebilirsin - eğer teknolojiyi makul bir tarihe kadar pazara sunamazsan, okula geri dönersin. Ama pes etmemelisin. Kulağa harika bir fikir, harika bir ürün gibi geliyor. Ve bu sizin teknolojiniz. İstemiyorsanız satmak zorunda değilsiniz."

O diş macunu reklamındaki sırtışı yine mükemmel, mutlu ve umutlu. Çocuksu. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Aslında bir kenara koyduğum biraz param var. Çoğunlukla büyükannemden kalanlar. Ve orada öylece duruyor, tozlanıyor ve enflasyon tarafından kemiriliyor, bu yüzden-"

"Jamie. Hayır."

"Evet."

"Finansal destekçilerim var. İhtiyacım yok-"

"Bilmediğini biliyorum. Sizden öz sermayeye yatırım yapma fırsatı istiyorum. Bunu inandığım, tanıdığım ve önemsedğim birini desteklemek için yapmayı tercih ederim."

"Son birkaç yıldır birbirimizi neredeyse hiç görmedik."
_"

"Doğru, ama seni tanıyorum. Her zaman öyleydin. Anlıyorsun, değil mi?"

O yaptı. Bundan emindim. Vücudunun aniden gerilmesinden bunu neredeyse tadabiliyordum. "Paran sende kalsın," dedi uzun bir sessizlikten sonra, sesi kısıktı. Eli battaniyenin altında dizimi buldu. Etrafına dolandı. Kalçamdan karnıma doğru sıcak bir ürperti gönderdi. "Ve izin ver seni bir randevuya çıkarayım."

Hiç düşünmeden tüm vücudum çığlık attı: Evet. Gözlerimi kapattım, heceyi yuttum ve kendimi eğlenmiş gibi görünmeye zorladım. "Nedir bu? Yaşlılar merkezinde toplum hizmeti mi?"

"Benden iki yaş büyüksün Jamie."

"Yirmi bir ile on dokuz arasında büyük fark var."

"Evet, tabii ki. Sen benim annem olabilirsin. Yine de seni dışarı çıkarayım."

"Marc. Boston'da yaşıyorsun," dedim Hayır yerine.

"Uzun sürmeyecek. Ve Berkeley'de tıp fakültesine gideceksin-"

"Henüz kabul edilmedim."

"Hadi ama Jamie. Senin beni tanıdığın kadar ben de seni tanıyorum. Berkeley'de tıp fakültesine gidiyorsun ve eğer izin alırsam, muhtemelen Batı Yakası'na taşınacağım. Bay Area. Her şey orada oluyor. Ve sen de oradasın."

Hâlâ çok inatçıydı. Kararlı. Saf tek fikirlilik.

Ona doğru eğilmek istedim. Bir öpücük istemek. Onu kendim öpmek. Ama . . . "Aslında benim bir erkek arkadaşım var."

"Güzel. Siktirip gidebilir."

"Marc."

"Hayır, ben ciddiylim. Adı ne?"

"Shane."

"Shane siktirip gidebilir."

Gülmekten kendimi alamadım. Kendimden biraz nefret ettim.

O.

"Dinle Jamie, ikimizle de çık. Bununla başa çıkabilirim. Ve o zaman daha iyi olanı seç."

Öfkelendim. "Seni seçeceğimden son derece emin görünüyorsun."

"Oh, tatlım. Gerçekten öyleyim." Daha yakına eğildi ve kalbim patlamakla tehdit etti. Nefesini yanağımda hissedebiliyordum. Avuç içleri açık, iç uyluğuma tırmanıyordu. Sıcaklık omurgamı yalıyordu. "Bundan emin olurdum."

"I . . . Yapamam, Marc." Kendimi fiziksel olarak ondan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Salıncağın ucuna doğru kaydım çünkü belki yapamazdım ama gerçekten, gerçekten yapmak istiyordum.

Uzun bir sessizlik. Derin, toparlayıcı, sinirli bir iç çekiş. Sonra başını salladı ve şöyle dedi: "Bu doğru olmazdı zaten. Plan bu değildi. Buna sadık kalmalıyım."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Ne planı?"

"Mesele şu ki, sen mükemmelsin Jamie. Kesinlikle harikasın, hep de öyleydin. Sana hayran olmaktan başka bir şey yapmadım. Ve henüz o noktaya geldiğimi sanmıyorum. Seni hak etmek istiyorum."

"Anlamıyorum."

"Bu işi doğru yapacağım. Bu şirketi bir araya getireceğim ve teknolojiyi başarıyla pazara sunacağım." Gülümsemesi kararlıydı. "Ve buna layık olduğumda, senden bir şans daha isteyeceğim."

"Marc, ben . . . Hayır. Ben mükemmel değilim. Hem de hiç." İkinci yılımda içine düştüğüm derin depresyonu, bazen kendimi ne kadar yalnız ve endişeli hissettiğimi, doktor olmak için yeterince iyi olup olmadığımı sürekli sorguladığımı düşünerek başımı salladım. Bir ömür boyu geride bırakıldıktan sonra, insanların yanımda kalacağına güvenmenin neredeyse imkânsız olduğunu düşündüm. Tabitha ve ben bile eskisi kadar yakın değildik ve tüm çabalarımın rağmen aramızdaki bağ her geçen yıl daha da zayıflıyor gibiydi. "Benim hakkımdaki izlenimin "Ben gerçekten eskiden olduğun kişi değilim." Aşık olduğumu söylemedim. Ama o anladı.

Ve dedi ki, "Sorun değil, Jamie. Hayatının çoğunu sana aşık olarak geçirmiş biri de değilim."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Marc'ın ayağa kalkışını izledim. Battaniyenin kendi tarafını dizlerime örttü. Kısık bir fısıltıyla ekledi, "Ve ne olursa olsun, sen hala gördüğüm en güzel şeysin."

Eğilip kızarmış yanağıma uzun bir öpücük kondurdu ve evin içine doğru yürüdü.

Dört yıl sonra, Marc Evan Compton Forbes'a kapak oldu.

Ve beş yıl sonra, her şey darmadağın oldu.

Üçüncü Bölüm

Amie, iyi misin?"
J Kanepenin bir ucunda, Marc'ın oturduğu yerden olabildiğince uzakta dizlerime sarılmış, fırtınanın uğultusunu duymazdan gelmeye çalışıyorum. Rüzgârın ağaçlara çarparak çıkardığı tehlikeli sesler korkutucu bir seviyeye ulaştı.

Marc'ın annesinin çocukluğumuzdan beri tercih ettiği klasik tarzda dekore edilmiş, güzelce aydınlatılmış Noel ağacına bakarak dikkatimi dağıtıyorum. Sonra yüksek pencerelerden öfkeyle geçen kar girdaplarını fark ediyorum ve gözlerimi sıkıca kapatmak zorunda kalıyorum.

Her zaman biraz narin bir çiçek olmuşumdur. Gök gürültülü fırtınalardan korktum. Karanlıktan. Kabuslardan. Yüksek seslerden. Küçükken Marc bu konuda benimle dalga geçerdi ama sonra en ufak bir sıkıntı belirtisi gösterdiğimde mucizevi bir şekilde yanımda olur ve paniğim geçene kadar yanımdan ayrılmazdı.

"Jamie."

Gözlerimi açtığımda Marc orada, yanımda diz çökmüş, gözlerinin grisi endişeden kararmış bir haldeydi.

Dürüst olmak gerekirse, o haklıydı. Dışarıda olmak tehlikeli olabilirdi ve burada kalmak en iyisiydi. Her ne kadar benim için onunla sıkışıp kalmak cehennem olsa da, cennetin sadece küçük bir kısmı karışmış olsa da.

İğneleyici bir ses bana onun için tam bir cehennem olduğunu hatırlatıyor. Son seferinde ona nasıl davrandığın göz önüne alındığında. Özrüne ya da özrünün olmamasına verdiği tepkiye bakılırsa.

"Geçen ay seni televizyonda gördüm," diye ağzımdan kaçırdım. Biraz damdan düşer gibi oldu ama konuşulabilecek en nötr konu buydu. "Öyle mi?" Gülümsüyor, sanki sonunda benimle tanıştığı için rahatlamış gibi.

onunla konuşurken. "Dateline mıydı?" "Tabii ki."

"Lanet olsun."

"Hayır, bekle. . . To Catch a Predator, sanırım." "Oh, hadi ama."

"Peki, tamam. Kongre önünde verdiğin ifadeydi. Silikon Vadisi ile ilgili şu özel duruşma. Silikon Vadisi olayı mı?"

"Sizi C-SPAN yargı komitesi içeriklerini izleyecek bir tip olarak düşünmemiştim."

"Affedersiniz? Ben ABD Kongresi'ni en ince ayrıntısına kadar takip etmek için yaşıyorum."

"Doğru. Nasıl unutabilirim ki?" Bana uzun, şefkatli bir bakış attı.

Anlamıyorum.

"Gerçekten mi?" Sözünü kesmek için söyledim. "Hastalarımın biri için Cartoon Network'ü ararken görüntülere rastladım."

"Ah. Şey, bu kontrol ediyor. Her zaman çalışıyorsun." Ses tonunda bir şey var, sanki benimle gülmekle bana gülmek arasındaki ince çizgide ilerliyor, son konuşmamızı hatırlamam için bana meydan okuyor.

"Gerçekten çok mu meşgulsün, Jamie? Yoksa çok mu korkuyorsun?"

Güvenli konular için çok fazla. "Eğlenceli miydi? İfade vermek?"

"İnternet hakkında hiçbir bilgisi olmayan, yaşı ilerlemiş bir senatöre kriptonun neden kötü olduğunu anlatmanın da kendine has anları var."

Kıkırdıyorum. "Eminim öyledir. Peki ya ... nasıl?" Elimi sallıyorum, belirsiz. "Hisse senetleri?"

"Hangileri?"

"Seninkiler mi?"

Eğlenerek arkasına yaslanıyor. Yüzü bana birkaç ay önce internette gördüğüm bir tür röportaj ya da kongredeki fotoğrafını hatırlatıyor. O kadar iyi görünüyordu ki, fotoşop olduğuna karar verdim.

Belli ki yanılmışım.

"Son kapanışta piyasa değerlerinin ne olduğunu bilmek ister misiniz?"

"Um, evet. Elbette. Gerçi hisse senetlerinin nasıl işlediğinden emin değilim, bu yüzden basit bir iyi ya da kötü yeterli olacaktır."

"Güzel." Merakla dudaklarını büzüyor. "Hiç paranı çekmedin, Jamie."

"Ha?"

"Şirketi ilk kurduğumda, yatırım yapmak için ısrar ettin. Sonra da hisselerini hiç satmadın, sana epeyce kazandırabilecek olmalarına rağmen."

"Doğru." Minderin üzerinde kayıyorum. "Biliyorum. Henüz fırsatım olmadı ama bunu yapmayı düşünüyordum."

"Öyle mi?"

Hayır. Bir kere bile yapmadım. Çünkü her şeyi berbat etsem de, Marc'la birlikte olamasam da, bizi bir şeylerin bağlaması fikri hoşuma gidiyor. Ve eğer bu şey piyasada işlem gören bir hisse senedi olaksa, öyle olsun.

"Pek iyi görünmüyorsun Jamie," diyor uzun bir aradan sonra, o kadar sessiz ki karın uğultusundan neredeyse onu duyamıyorum.

"Az önce bana kötü göründüğümü mü söyledin? Bu Butt Paper günlerimize bir dönüş mü?"

"Kötü görünmüyorsun," diye düzeltiyor. "Bunu yapabilecek durumda olduğunu sanmıyorum. Ama seni hiç görmediğim kadar yorgun görünüyorsun. İyi misin?"

"Evet. Evet Marc. Evet, Marc, ben sadece ..." Sanki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi rahatça omuz silkiyorum. "Yani, bazen zor oluyor. Daha kolay olacağını düşünmüştüm ama ihtisasım ilerledikçe ... Çalışma saatleri uzun ve hastalarım gerçekten genç, bazen de değiller. Bazen ben

onlar için pek bir şey yapamıyorum. Sonra eve gidiyorum ve çok yorgun oluyorum, ama uyuyamıyorum çünkü başka bir şey düşünemiyorum ve dönen beynimle yalnız kalmak istemiyorum, bu yüzden spor salonuna gidiyorum ve döndüğümde uyuyamayacak kadar yorgun oluyorum ve ..." Tekrar omuz silkiyorum. Muhtemelen aşırıya kaçtım. "Vay canına. Lütfen az önce söylediğim her şeyi unuttur musun? Çünkü bunun beni tam bir ezik gibi gösterdiğinden eminim."

"Ezik değilim. Sadece yalnızım."

Ses tonu alaycı ya da suçlayıcı değil ama yine de kendimi savunmam gerektiğini hissediyorum. Özellikle de son konuşmamızdan sonra. "Ama değilim. İyi anlaştığım bir oda arkadaşım var. Ve bir sürü arkadaş. Ve iş arkadaşlarım-"

"Bundan şüphem yok. Hâlâ yalnız olabilirsin."

Ne kadar haklı olduğunu kabul etmek istemeyerek dizlerime bakıyorum ama parmağını çenemin altına koyarak beni gözleriyle buluşmaya zorluyor.

"Beni her zaman arayabilirsin, biliyorsun değil mi? İstemesen bile ..." Derin bir nefes alıyor. Ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki kalbim patlayabilir. "Bunları aştığımızı biliyorum. Ama benimle bu şekilde bir şey yapmak istemesen bile ... Ben hâlâ senin arkadaşını Jamie. Beni arayabilirsin."

Yapabilir miyim, Marc? Seni arayabilir miyim? "Bunun doğru olduğundan emin değilim," diyorum omuzlarımı dikleştirerek.

"Öyle." Kaşları çatıldı. "Yapabilirsin. Her zaman."

"Gerçi bu benim deneyimim değil." Bir baloncuk göğsümde bir kızgınlık patlıyor. "Her zaman değil."

Marc öne doğru eğilir. "Deneyimin mi? Ne yaparsın ..."

Ve bu, elbette, fırtınanın vızıltısı tüm zamanların en yüksek sesine ulaşır ve ışıklar söner.

Dördüncü Bölüm

Tüm mahallede kesinti var. Elektrik hatlarını onarmaya çalışıyorlar."

Marc bunu bana online uygulamayı kontrol ettikten sonra söyledi ama ben zaten babamın mesajından anlamıştım.

Baba: **No power! You okay?**

Ben: **Yup, safe at Marc's.**

Baba: **Maybe it's better if you stay put there for a while.**

İç çekiyorum ve yazmamak için kendimi zor tutuyorum:
Gee, you really think

so, Dad?

O her zaman sevgi dolu bir baba oldu. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını biliyorum ve karşılığında onu biraz tuhaf ve bencil olduğu için ve ehliyetimi almadan önce beni okuldan veya yatılı kamptan almayı unuttuğu zamanlar için suçlamamaya çalışıyorum.

"O kadar da kötü değil," diyorum Marc'a, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak. Ne yazık ki, bu yarı-gizlilik şimdiden en yakın yatağın altına saklanıp kendimi sallayarak uyumak istememe neden oluyor. Yirmi yedi yaşında bir kadının karanlıktan korkması utanç verici mi?

Muhtemelen. Belki de. Eğer yeterince uğraşırsam, kendimi bu durumdan kurtarabilirim.

"En azından ateşimiz var," diye ekliyorum. "Isınmak için. Ve biraz da ışık."

"Ailemi jeneratör kavramıyla tanıştırmam gerekiyor."

"Onlara bir tane almadığına şaşırdım."

"Yaptım," diye homurdanıyor. "Ama hiç kurmaya fırsat bulamadılar."

Saçmalık. "Biliyor musun?" Telefonumun el fenerini açıyorum. Bir panik atağının yaklaştığını hissedebiliyorum ve bunun için yalnız olmam muhtemelen daha iyi olur. "Gidip Sondheim'ı kontrol edeceğim ve iyi olduğundan emin olmak için hemen döneceğim."

"Sondheim karanlıkta görebiliyor ve herkesten nefret ediyor. Hayatının en güzel anlarını yaşıyor." "Yine de, emin olmak için-"

Marc'ın yanından geçmeye çalışıyorum ama elini bileğime koyarak beni durduruyor. "Jamie."

"Ben- Ne?"

"Tinder'da tanıştığın bir adam olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Göz kırpıyorum. "Tinder hesabı için vaktim yok ve ne demek istediğinden emin değilim-"

"Panik atak geçirmek üzere olduğunu biliyorum," diyor basitçe. Keşke yüz ifadesini daha iyi okuyabilseydim ama sırtı ateşe dönük ve karanlık, haleli bir siluetten biraz daha fazlası.

Ayrıca, keşke haklı olmasaydı. "Ben-"

"Dudağını çiğniyorsun ve son üç dakikadır annemin Yaşa, Gül, Sev yastığını beyaz parmaklarınla sıkıyorsun."

Elime bakıyorum ve yastığı tuttuğumdan emin oluyorum. Örümceklerle kaplıymış gibi kanepeye geri fırlatıyorum ve "Odana gidip-" diye soruyorum.

"Panik atağı kendi başına geçir, sonra on beş dakika içinde dışarı çık ve hiçbir şey olmamış gibi mi davran? Bunu düşünmeme izin ver." Gözlerini kısarak uzaklara bakıyormuş gibi yapıyor, sonra bana bakıyor. "Hayır, Jamie." Beni daha yakına, tam içine çekiyor ve yanağımın göğsüne bastırılması ve kollarının beni sarmasıyla gelen rahatlamayı saklamaya bile çalışmıyorum. O en sıcak

çam ağaçları ve sabun gibi kokuyor ve yavaş yavaş kalbim duracak gibi oluyor.

"Marc?"

"Mmm."

"Elektrik gelene kadar beni tutamazsın." "Neden? Illinois'de sarılma karşıtı bir yasa mı var, bilmiyorum. ne hakkında?"

"Hayır, ama... muhtemelen yapacak daha iyi işlerin vardır." "Jamie." Kesin bir hayırmış gibi söylüyor.

Sanki gerçekten

değil. Ama yine de itiyorum ve derin bir iç çekmesine rağmen bana izin veriyor. "Gel ateşin yanına otur. Oturabiliriz.

. . . Bilmiyorum. Zaman geçirmek için bir oyun oynayalım." "Oyun mu? Ne gibi?"

"Eminim kafanı dağıtacak bir şeyler buluruz."

Yanaklarım ısındı. Bir şey söyleme biçiminde biraz müstehcen bir şey var. Açık uçlu bir ipucu, sadece biraz kirli.

"Tavan arasında bir yerde UNO var," diye ekliyor dalgın dalgın.

Yüzüm daha da kızarıyor, pis olanın zihnimden başka bir şey olmadığını fark ediyorum. O seni aştı, Jamie. Sen sıçtın batırdın. Artık seni o şekilde görmüyor. "Eski kutuları karıştırmak için uygun bir zaman olduğundan emin değilim."

"Evet." Sanki son birkaç dakika içinde Trivial Pursuit'in Genus baskısı sehpanın üzerinde belirmiş gibi etrafına bakıyor. Sonra da "Peki ya Doğruluk mu İçki mi?" diye soruyor.

"Aman Tanrım." İçimden kahkahalar yükseliyor. "O oyunu yıllardır düşünmemiştim. Liseden beri."

"Sorun değil. Eminim kuralları bulup çıkarabiliriz."

Kurallar -ki bu terimi cömertçe kullanıyorum- oldukça basit. Oyuncular sırayla soru sorar. Diğeri ya doğru cevap vermeyi ya da vurulmayı seçebilir. Oldukça basit, ama biz gençken çok boktan bir şeydi - çoğunlukla Marc'ın

gelişti ve ben hiç davet edilmedim. "Biliyor musun, hiç oynadığımı sanmıyorum."

"Lisedeyken bunun için fazla saftın." "Saf değildim," diyorum refleks olarak. "Ben sadece

..."

"Utangaç, çekingen ve odaklanmış. Biraz insanları memnun eden biri. İşleri berbat edersen babanın sana kızıp seni terk edeceğinden korkuyorsun." Sanki beni görüyormuş gibi bana bakıyor. Sanki başından beri beni görüyormuş gibi.

Çok yoğun.

"Oynayabiliriz," demek için acele ediyorum. "Eğer içecek bir şeyler bulabilirsen."

Mutfak dolabının arkasında açılmamış bir şişe tekila var. Bir tepside getirip şöminenin önündeki yumuşak halının üzerine koyuyor, her iki ucunda birer shot bardağı var. Karşılıklı oturuyoruz, tepsi ortada, o kalın sıvıyı dökerken.

Artık o kadar endişeli değilim. Burası sıcak. Rahat. Dışarıda fırtına şiddetlenirken kendimi güvende ve kozada hissediyorum. Ayrıca, ikimiz de birkaç yıldır yetişkin olmamıza rağmen, Marc'ın muhtemelen yürümeyi öğrendiği odada böyle bir şey yapmak tuhaf bir şekilde yasak gibi geliyor. "Neden sanki annenle baban her an içeri girip bizi yere serecekmiş gibi hissediyorum?"

"Çünkü ne zaman eve ziyarete gelsek, on sekiz yaşımıza geri mi dönüyoruz?"

"Bu çok doğru. Geçen hafta yıllıklarımı karıştırmak için garip bir dürtü hissettim. Bizim neyimiz var böyle?"

"Bu oldukça yaygın bir durum. Dün Maddy mesaj atıp onunla buluşmak ve gece liseye girmek isteyip istemediğimi sordu."

"Peki sen ona ne söyledin?"

Kaşı kalkıyor. "Ne düşünüyorsun, Jamie?" Gölgeler elmacık kemikleriyle hesaplayamadığım bir şekilde oynuyor. Şaşırtıcı derecede yakışıklı, işte öyle biri. "İlk soruyu sen sorabilirsin."

"Oh. Um Bakalım." Alevlerin tavandaki izdüşümlerini inceleyerek yukarı bakıyorum. Marc hakkında bilmek istediğim milyonlarca şey var ama sadece iki buçuk tanesi bana zarar vermeyecek. Cehalet bazen mutluluktur. "Neden ailen ve Tabitha'yla birlikte gemi yolculuğuna çıkmadın?"

"Hissedarlar toplantısı. Üç gün önce."

"Ah." Başımı salladım. "Sıra sende sanırım?"

Hiç tereddüt etmiyor. Sanki sorusu hep oradaymış, dilinin ucundaymış, ortaya atılmaya hazır olmuş gibi. "En son ne zaman biriyle seks yaptın?"

Midem bulanıyor. Uzun bir süre nefes alamıyorum. "Çok rahatsız edici bir soruyla başlayacağını bilmeliydim," diyorum ters ters bakarak.

Sırıttıyor. "Bu arada, barışı koruma adına kendininkini çarçur edeceğini biliyordum. Peki, son kez mi? Ne zaman?"

Sadece inat olsun diye vuruldum. Mesele şu ki Marc, Shane'le geçen yıl ayrıldığımızı biliyor, evlenme teklif ettiğinde ona evet demeyi kendime yedirememiştim, çünkü ... çünkü o harika bir adam ve kendisi için deli olan biriyle birlikte olmayı hak ediyor. İdeal olarak, başkasına aşık olmayan biriyle de.

Başka biri olmadığını itiraf etmeye hiç niyetim yok. "Sana en son ne zaman seks yaptığını da sormalıyım," diye mırıldanıyorum, tekilanın yakıcılığı hâlâ boğazımda alev alev yanıyor. Marc'ın daha fazla doldururken güçlü ellerini izliyorum, şimdiden biraz sersemlemiş hissediyorum.

"Sorunuz bu mu?"

"Hayır," diye bağıriyorum. Birbirimizi son görüşümüzden sonra nasıl eğlendiğini öğrenmekle sıfırın altında ilgileniyorum. Bilmek istediğim başka bir şey var. "Babam seni Noel'i bizimle geçirmen için defalarca davet etti. Ve sen sürekli hayır dedin."

Sakince bakıyor. "Bu bir soru değil."

"Neden?"

Hala dolu olan shot bardağına bakıyor. Onu içeceğine ikna oluyorum ama gözleri sakince tekrar benimkilerle buluşuyor. "Çünkü tatillerde seninle vakit geçirmek istediğimden emin değildim."

Sanki karnıma bir bıçak saplanmış gibi. Neredeyse fiziksel bir acıya karşı yumruklarımı sıkmak zorunda kalıyorum. "Ve sen derken, tekil seni kastediyorsun- beni- ya da tüm ailemi
-"

"Devam sorusu yok. Sıra bende." Gülümsemesinin çarpık, acımasız bir kenarı var. "Mutlu musun, Jamie?"

"I . . . Şu anda mı?"

"Genel olarak."

"Bu nasıl bir soru böyle?"

"Sormak istediğim kişi." Bardağıma işaret ediyor. Dolduruyor. "İtiraf etmek istemediğin bir şey varsa içkin burada."

Ben de öyle yapıyorum. Alkolü büyük bir yudumda yutuyorum, sonra da büyük bir güçle tepsiye geri koyuyorum. "Mutlu musun Marc?" Hemen misilleme yaparak soruyorum, bana yalan söylemesi ya da içmesi için onu cesaretlendiriyorum.

Hiç tereddüt etmiyor. "Hayır, değilim," diyor basitçe. "Benim sıram." Bardağıma tekrar dolduruyor. Ve soruyor, "Seni ne mutlu eder?"

"Bu çok genel. Dünya barışı. Yavru köpekler. Sera gazlarını yok eden sihirli bir değnek-"

"Haklısınız," diye kabul ediyor. "Kötü formüle edilmiş bir soruydu. Size tekrar sorayım: Şu anda seni mutlu etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

İyi tarafından bakarsak, paniğim çoktan geçti. Ancak şimdi Marc'tan başkasına karşı duyduğum öfke tarafından yutuluyor. Sanırım ondan nefret edebilirim. Aslında bundan eminim, çünkü titreyen parmaklarımla öfkeyle bardağıma kaldırırken, parmaklarıma yapışan sıvıyı görmezden geliyorum. Genelde bir kadeh

alkole karşı toleransım oldukça yüksek, ama en son birkaç saat önce yemek yedim ve-

Henüz sarhoş değilim, ama puslu bir sıcaklık ve etanol dalgası bir anda beni vuruyor. Savunmalarımı yumuşatıyor ve tüm filtrelerimi çözüyor. Siktir et, diye düşünüyorum. Tam benim sıram geldiğinde.

"Bana kızgın mısın?" Ben soruyorum. Ya da belki tekila kızdırmıştır. "Birbirimizi son gördüğümüzde sana yaptıklarım için mi?"

Yüz ifadesi sertleşir. "Evet, Jamie. Ben lanet Sana çok kızgınım."

Beşinci Bölüm

I dört ay önce oldu.
Son doğum günümde.

Kariyerimin en kötü haftasından sonra.

İlk kez bir hastamı kaybetmiyordum. Ancak en beklenmedik olanıydı. Muhtemelen bunun olacağını tahmin etmeliydim ama her şeyin yoluna gireceğinden o kadar emindim ki. Ama olmadı ve uzman doktorum daha fazla bir şey yapılamayacağı konusunda ısrar etse de kendimi kolayca affedebileceğimden emin değildim. Hayatımdaki seçimlerimi sorguladığım ve bir San Pedro kaktüsünden daha karmaşık bir şeyi hayatta tutmak için uygun olup olmadığımı merak ettiğim bir dizi zorlu vardiya olmuştu. Ama hastaneden çıktığımda, Marc orada duruyordu, uzun boylu, yakışıklı ve o kadar gerçektir ki, bir an için her şeyin yoluna gireceğini düşündüm.

Önceki beş yıl içinde onu birkaç kez görmüştüm. Elbette ziyaretlerimiz çakıştığında evde, ama aynı zamanda burada, Bay Area'da. Her hafta, hatta her ay takılmıyorduk. Ama arada bir beni arar, nasıl olduğumu sorar ve beni öğle ya da akşam yemeğine çıkarırdı.

İlginç, titizlikle düzenlenmiş bir dinamikti. Diğer insanlar her zaman hazır bulunurdu - çoğunlukla beni ve ne iş yaptığımı bilen ve muhtemelen Marc'ın hayatındaki rolümün gerçekte olduğundan çok daha büyük olduğunu düşünen arkadaşları ve meslektaşları. Grup olarak birlikte güzel bir yemek yer, biraz gülerdik.

Birkaç saat birbirimizin hayatında neler olup bittiğinden haberdar olurduk ve sonra Marc eve döndüğümde emin olurdu.

Hiç yalnız kalmadık, bir kez bile. Ve üniversiteyi bırakmadan önce bana söylediği şeylerin hiçbirinden bahsetmemiştir. Benimle ilgili fikrini değiştirdi, diye düşündüm ve kendime hayal kırıklığına uğramayacak kadar işle meşgul olduğumu söyledim. Büyük işler başardı ve yeni, daha başarılı, daha ilginç insanlarla tanıştı. Ayrıca, umurumda değil. Shane'leyim.

Ama Marc doğum günümde ortaya çıktığında, Shane ve ben artık birlikte değildik.

Yalnız gelirdi; sadece o ve bir buket ayçiçeği, en sevdiğim.

Onu gördüğüm için duyduğum mutluluk o kadar parlaktı ki, kendimi bir süpernovadan daha dengesiz hissediyordum.

"Mutlu yıllar, Butt Paper."

Bir kahkaha attım, bir yandan kendimi ona atmak istiyor, bir yandan da haddimi aşmaktan korkuyordum. "Teşekkürler, Marky."

"Zorunlu hakaret alışverişini çoktan bitirdiğimize sevindim. Böylece seni beslemeye odaklanabilirim."

Neden orada olduğunu, ne kadar zamandır beklediğini, aç olduğumu nereden bildiğini sormadım. Sadece arabasına bindim ve kendimi kısa bir mesafe ötedeki, daha önce hiç denemediğim bir ramen restoranına bıraktım.

"En son buluştuğumuzda bana yeni hobilere ihtiyacım olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun?" Duvarın dibindeki restorana doğru yürürken sordum.

"Evet."

"Son birkaç aydaki arayışım mükemmel ramen bulmak oldu."

"Biliyorum."

"Oh. Nasıl?"

"Seni Instagram'da takip ediyorum."

"Öyle mi?" Ona şaşkın bir bakış attım. "Seni takip edeyim mi?"

"Hayır. Çok zalimsin."

Dışarıda oturduk, Marc bana bir sürü yiyecek aldı; hayatımın ilk on altı yılında söylediğim, yaptığım ve giydiğim her utanç verici şeyi nazikçe hatırlattı; ve yemek çubuklarını kullanmakta berbat olduğum için benimle dalga geçti

"Tanrıya şükür cerrah olmaya karar vermemişsin."

Rahatlamıştı. Ve sağlamdı. Kendine güvenen. Marc-ve bir süredir bir erkekti. Yıllardır hayran olduğum (ve nefret ettiğim) çocuktan izler vardı elbette ama artık onu yumurtalı bebeğimi yerken ya da kız kardeşinin yastığının altına fıstık ezmesi sürerken hayal edemiyordum. Yine de beni tanıyordu. Tüm küçük hassas parçaları, beni ben yapan yapı taşlarını.

"Baban doğum gününü hatırladı mı?" diye sordu, cevabı zaten biliyormuş gibi, ben de omuz silktim. "Jamie. Her şeyi berbat ettiğinde ona söylemelisin. Yoksa asla öğrenemez."

"Sorun değil. Yeni bir kız arkadaşı var, o yüzden çok meşgul. Umarım bu sefer uzun sürer."

Dudaklarını büzdü. "Daha iyisini hak ettiğini biliyorsun, değil mi?"

O kadar emin değildim. Ama Marc'la yalnız kalmak hem rahatlatıcı hem de heyecan vericiydi ve odaklanmak istediğim tek şey buydu. Karnım doyduktan ve güneş battıktan sonra sahilde yürüyüşe çıktık ve ona işlerin nasıl gittiğini sordum.

"Güzel." Varlığında ince bir değişim vardı. "Harika, aslında."

Bunu zaten biliyordum, dünyadaki herkes biliyordu. Yine de onun adına gururlu ve mutlu bir şekilde sıırıttım.

"Biliyorsun..." Marc durdu ve bana döndü. "Bir süre önce - aşağı yukarı beş yıl - kendime bir ölçüt verdim."

"... için bir ölçüt. ?"

"Başarı."

"Yüzde altmış beş brüt kar marjı gibi mi?"

"Jamie, brüt kâr marjının ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

Güldü. "Sorun değil. Başka şeylerde de iyisin."

Öyle miyim? Kumdaki ayak parmaklarıma bakarak karanlık bir şekilde merak ettim.

"Mesele şu ki, ben yaptım. Başardım. KPI'larıma ulaştım. Şirket için, kendim için başarmak istediğim şeyler . . . Onları kızdırdım." "Bu inanılmaz."

"Öyle. Mutlaka başarı değil, ama ... son birkaç yılda, yapabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazla çalıştım. Ve tüm bu süre boyunca seni düşündüm."

Yanlış duyduğumdan emin bir şekilde ona göz kırptım.

"Geçen sefer yalnız kaldığımızda sana ne söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Yanıp sönen yıldızlar ve acı gece havası. Yanağıma kondurduğu öpücük. O gamzeli sırıtış. Kalçasının dış kısmı sıcak bir şekilde benimkine bastırdı.

Buna layık olduğumda, senden bir şans daha isteyeceğim.

Yine de ciddi değildi. Ya da ciddiye bile, o niyetler çoktan yok olmuştu. Sadece bir aşktı, hepsi bu. Ya da bir tanesinin kalıcı izleriydi. Ama Marc'ın artık yepyeni bir hayatı vardı, bir şirketi, kız arkadaşları.

I surprised him at his place and

there was a girl, Jamie—a fucking knockout, Tabitha geçen yıl bana mesaj atmıştı.

my baby brother pulls. It's gotta be the money, right?

Nice and smart, too. Forever amazed by the women

Ama şimdi bana bakıyordu ve söylediği şeyler ...

"Yavaş bir hafta mı geçiriyorsun?" Gülmeye zorlayarak sordum. Söylediğim kaba bir şeydi ve devam ederken bile hemen pişman oldum. "Çünkü eğer sadece sevişmek istiyorsan, muhtemelen ben-"

Bana doğru eğildi.

Beni anında susturdu.

Öpücüğü ani, derin ve açık ağızlıydı, her şeye karşı hiçbir şeydi ve bir saniyeden kısa bir süre içinde başımın döndüğünü, titreştiğimi, patlamaya hazır olduğumu hissettim. Elleri belime dolandı, beni kendine çekti ve içimi kaynayan bir sıcaklık dalgası kapladı. Bir şeylere tutunmak için uzandım ve omuzlarını ve ensesini buldum, tırnaklarımın oradaki kısa saçlarda sürüklenmesine izin verdim. Boğazının arkasından derin, gırtlaktan gelen bir inilti yükseldiğinde, mahvoldum diye düşündüm.

Marc beni sıcak, katı bedenine bastırmaya devam etti. Tadı da kokusu gibiydi, evim gibiydi ve o anda onun için her şeyi yapabilirdim.

Ama sonra durdu. "Jamie." Kısa bir tereddütten sonra, biraz zorlukla geri çekildi. "Sana tapıyorum." Alnı benimkine yaslanmak için eğildi. "Sana on beş yaşımıdayken aşkıttım ve dürüst olmam gerekirse pek bir şey değişmedi. Sadece ... benimle eve gel. Seninle ilgilenmeme izin ver. Seni mutlu etmeme izin ver. Yalnız olduğunu söyleyebilirim ve açıkçası ben de yalnızım. Birlikte olana kadar asla yalnız olmayacağım."

Sözleri bir kova buz gibi su gibi çarptı yüzüme. Bir adım geri attım, sonra içgüdüsel olarak beni geri çekmek için uzandığında elleri kıpırdayınca bir adım daha attım. "Sen . . . Hayır, Marc. Delirdin mi sen?"

Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Hadi ama Jamie. Bu bir sürpriz olamaz. Sana ezelden beri aşığım."

"Yavru köpek aşkı! Biz gençken bana aşık olmuştun ama bu yıllar önceydi. Yıllar oldu ve-"

"Yıllar geçti ve bu süre zarfında pek çok insanla tanıştım ama hiçbirisi benimle boy ölçüşemedi. Senden hoşlandığım kadar hoşlandığım tek bir kişi bile olmadı."

İçimden acı bir kahkaha yükseldi. "Çünkü kaçan benim, Marc. Bu noktada,

Ne kadar dağınık olduğumu bilmiyorsun bile. Her zaman ağlıyorum. Dün gece saatlerce ağladım. Ben bir felaketim. Hastaları hasta olduğunda ağlayan bir doktor!"

Sırtışı orantısızdı. "Bu işleri değiştirir. Hemcinslerin için temel empati yeteneğine sahip olduğunu bilmiyordum."

"Ben ciddiylim. Bunu aştığını sanıyordum. Son birkaç yıldır sen-"

"Son birkaç yıldır kendimi sabırlı olmaya zorladım ve sen ve ben yalnız kalırsak verdiğim sözü asla tutamayacağımı bildiğim için bundan tamamen kaçındım. Ama işte bu kadar. Gurur duyabileceğim bir şey yaptım. Güvenilir olabileceğimi ve işleri halledebileceğimi kendime kanıtladım. Ve şimdi bunu sana da kanıtlamak istiyorum. Sana bakabilirim. Sana ihtiyacın olanı verebilirim. Yapabilirim-" Çenesi kaydı. "Seni aşmış değilim. Ve asla da olmayacağım."

"Belli ki benimle ilgili idealize edilmiş bir kavramınız var-"

"İdealize mi?" Güldü. Elleri yanaklarıma geldi. "Jamie, senin kusurlarının farkında olan biri varsa o da benim. TV programlarında en kötü zevke sahipsin. Sinirlendiğinde iletişim kurmak yerine sessizleşıyorsun. Etrafındaki insanları memnun etmeye çok fazla önem veriyorsun, özellikle de bundan kesinlikle faydalanan babanı. Gece dokuz buçuktan sonra uykulu ve işe yaramaz hale geliyorsunuz. İnsanlara gerçekten nasıl hissettiğinizi söyleyemeyeceğinize dair garip bir inancınız var, yoksa dünyanın yükünü onlara yüklemiş olursunuz ve onlar da sizi terk eder. Ama sorun değil. Ben bunları görüyorum. Bunları hep gördüm ve seni bunlara rağmen değil, bunlar yüzünden seviyorum. Çünkü onlar seni sen yapan şeyler. Ve seni seviyorum - ne kadar düşünceli, gözlemci ve şefkatli olduğunu seviyorum. Mevcut tüm bilgileri toplamadan önce asla bir fikir oluşturmamanı seviyorum. Mizah anlayışının çok kuru olmasını seviyorum, şaka yapıp yapmadığını asla anlayamıyorum. Nasıl olduğunu seviyorum

Güldüğünde muhteşem oluyorsun ve beyninin hiç durmadan çalışmasına bayılıyorum. Seni seviyorum."

Gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Çünkü, tamam, belki de beni tanıyordu. Çoğundan daha iyi. Herkesten daha iyi.

Ama yine de hiçbir anlamı yoktu. "Marc, ben senin ablan sayılırım."

"Şu anda hissettiklerimde ya da senin yanında hissettiklerimde kesinlikle kardeşçe bir şey yok. Altı yaşındayken seninle evlenmek istiyordum ve on sekiz yaşındayken sana çok ama çok kaba şeyler yapmak istiyordum."

"Yine de! Zengin ve yakışıklısiniz; benden çok daha iyisini yapabilirsiniz!"

Gözleri inanamıyordu. "Hayal görüyorsun. Daha iyisi yok. Olsaydı da istemezdim." Eli, dikkatimi sadece ve sadece ona verdiğimden emin olmak istercesine çenemi eğdi. "Dağınık olmadığımı mı sanıyorsun? Etrafımdaki insanları hayal kırıklığına uğratmaktan sürekli korkmadığımı mı sanıyorsun? Senin için yeterli olamamaktan? Seninle olduğum zamanlar hariç her zaman kaybolmuş ve yalnız hissederken 'zengin ve yakışıklı' olmanın bir önemi var mı sanıyorsun? Hadi ama Jamie. Beni tanıyorsun. Birbirimizi hep bu kadar iyi anlamamızın sebebi de bu, birbirimize ne kadar benzediğimiz. En kötü ve en boktan anlarımda yanımda oldun ve beni asla yargılamadan her zaman sorumlu tutmayı başardın. Sen beni sadece olduğum gibi değil, olabileceğim gibi de gören tek kişisin ve Seni istiyorum. Seninle her şeyi istiyorum. Her akşam seni evde göreceğimi bilerek sabah işe gitmek istiyorum. Hastanede berbat bir gün geçirdiğinde yanında olmak ve sana harika bir doktor olduğunu hatırlatan kişi olmak istiyorum. Tanıştığım herkese seni eşim olarak tanıtmak istiyorum. Tatil için seninle Illinois'e geri dönmek istiyorum. Ailelerimizle Pictionary oynarken ikimizin de aynı takımda olmasını istiyorum ve-" O

dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. "Sana dünyayı vermek istiyorum Jamie. İzin ver bana. Sadece izin ver, lütfen."

"Hayır. Hayır, değilsin. Marc, ben . . . Berbat durumdayım. Bir ilişki için çok meşgulüm."

"Gerçekten çok mu meşgulsün, Jamie? Yoksa çok mu korkuyorsun?"

"Anlamıyorsun. Dürüst olmak gerekirse . . . Bu noktada, bir ilişki içinde olabileceğimden bile emin değilim. Muhtemelen bende bir sorun var ve ..."

Ama Marc çoktan başını sallamaya başlamıştı ve o anda aklıma geldi: anlamamıştı. Bunun ne kadar imkansız olduğunu anlamamıştı. Benden daha iyi birine ihtiyacı olduğunu anlamamıştı.

Savunmam çökene ve teklif ettiği her şeyi bencilce kabul edene kadar beni tekrar tekrar zorlayacaktı. Onu yalayıp yutacaktım ve bundan iki, beş, on yıl sonra benden bıkacak ve gidecekti.

Tıpkı diğerleri gibi.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kısa süreliğine kapattım ve söylemem gerekeni soğukkanlılıkla söyledim. "Bir keresinde bana söylediğin gibi: gelişiminin garip bir aşamasında takılıp kalmışsın."

"Oh, hadi ama. On altı yaşındaydım ve sırlarımı açıkladığı için kız kardeşime kızgındım. Gerçekten hiç düşünmedim-"

"Ama ben biliyorum. Marc, sen olgunlaşmamışsın, çocuksusun ve ben sadece Seni gerçekten çekici bulmuyorum." Titreyen ellerimi arkama sakladım. "Üzgünüm ama sen benim için her zaman en iyi arkadaşım yüzünden tahammül etmek zorunda kaldığım sinir bozucu küçük çocuk olarak kalacaksın." Kalbim yumruk yemiş gibi acıyordu ama devam etmek için kendimi zorladım. "Romantik olarak seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ne şimdi ne de hiçbir zaman."

Altıncı Bölüm

I Sana çok kızgıyım," diyor Marc bana.
Ateş ışığında gözleri gümüş rengi, bir bıçak gibi kesici. Bana yüzünün nasıl sertleştiğini hatırlatıyorlar. Dört ay önce, ona tüm o korkunç, yanlış şeyleri söyledikten sonra, ondan ve kıydan uzaklaştıktan sonra.

Ama sonra ifadesi farklı bir şeye dönüşüyor. Hüzünlü bir şeye. "Sadece düşündüğün sebeplerden dolayı öfkeli değilim."

"Öyle mi?" diye soruyorum. Şiddetli fırtınaya kısa bir bakış atıyorum ama tekila yüzünden ondan başka bir yere bakmak çok zor. "Sana karşı bir sürtük gibiydim. Söylediğim şeyler gereksiz yere zalimceydi. Sebebi bu olmalı."

"Jamie. . ." İç çekiyor. Öfkesi daha çok üzüntüye benziyor. "Sandığın kadar okunmaz değilsin." Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Daha ben çözemedim, "Aramızdaki ilişkinin yürümeyeceğinden neden bu kadar eminsin?" diye soruyor.

"Sıradaki sorunuz bu mu?"

"Elbette."

Boş bardağıma göz kırpmıyorum. "O zaman yeniden doldurmam gerekecek."

"Çok kötü. Bu gecelik işin bitti." Tek ve sert bir hareketle şişeyi ulaşamayacağı bir yere götürdü. "Bu aptal oyunu da siktir et. Sadece bana nedenini söyle."

"Oynamak isteyen sendin-"

"Sadece soruma cevap ver, Jamie. Ben de sana beni bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu söyleyeyim."

Söylememeliyim. Ona zihnimin en derin işleyişini anlatmamalıyım. Onları sana zarar vermek için kullanabilir, diye uyarıyor bir ses. Kendime zarar vermekte zaten bu kadar iyiyken bunun bir önemi var mı? "Kafamın içinin ne kadar dağınık olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Aslında, muhtemelen babam gibiyim. Birlikte olmak imkansız. Bir şekilde, er ya da geç, gerçekten değer verdiğim herkes beni terk ediyor. Ve ben de yapamam. Sıkılırsın. İlginç ya da heyecan verici değilim. Kavgamızdan bir hafta sonra bir mankenle çıkıyordun.

Alay ediyor.

Birdenbire, mantıksız bir şekilde sinirlendim. "Şey, bu doğru. Kız kardeşin bana seninle olan fotoğrafını gönderdi-"

"Ryan, değil mi?"

Gözlerimi indiriyorum.

"Onunla çok takılıyoruz. O harika biri. Harika bir insan."

"Sevindim," diye mırıldanıyorum ve sonra ayağa kalkıyorum, bu konuşmadan kaçmak için kendimi banyoya kilitlemek istiyorum. Bu bir hataydı, çünkü düşündüğümde çok daha az istikrarlıydım. Bu Marc'a ayağa kalkması için bolca zaman veriyor.

"O da gerçekten zeki. Ryan yani. Üniversiteye bilgisayar bilimi için gitti ve biraz siber güvenlik dehası. Ve komik." Önümde duruyor ve yüzüne bakmamı imkânsız hale getiriyor. "Ve başka ne olduğunu biliyor musun?"

Kıskançlık ağzımın çatısını yakıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve başımı sallıyorum.

"O sen değilsin Jamie." Marc kelimeleri yavaşça telaffuz ediyor, sanki onları kafatasıma kazımak istiyormuş gibi. "O ve ben kızlar için bir kodlama müfredatı üzerinde çalışıyoruz, hepsi bu. Platformunu daha fazla kadının bilgisayar bilimlerine ilgi duymasını sağlamak için kullanmak istiyor. Gerçi doğum gününden kısa bir süre sonra bana çıkma teklif etti. Ona ne söyledim biliyor musun?"

Başımı bir kez daha salladım.

"Ona kabul etmemin adil olmayacağını, çünkü ikimiz arasındaki herhangi bir ilişkinin varışta ölü olacağını söyledim. Ona başka biri olduğunu söyledim. Ona senin hakkında o kadar çok şey anlattım ki, muhtemelen seni sıraya koyup seçebilir ve sana gerçekten hoşuna gidecek bir Noel hediyesi alabilirdi. Ve bana neden birlikte olmadığımızı sorduğunda, ona bunun beni reddettiğin için olduğunu söyledim. Ama aynı zamanda beni uzaklaştırma çabalarının o kadar beceriksizce olduğunu da açıkladım ki, yeni yürümeye başlayan bir çocuk bile bunu anlayabilirdi. "Korkuyor," dedim ona. 'Hayatında o kadar çok şey kaybetti ki, romantik bir ilişkinin yürüyebileceği bir senaryoyu hayal bile edemiyor. Ama aynı zamanda zeki de. Ve cesur. Ve kendine yalan söylediğini anladığında bana geri dönecektir. Döneceğinden çok emindim Jamie. Ama hiç dönmedin. Ve Ryan fark etti. O da bana tekrar çıkma teklif etti ama hala sen değildi." Sesi gittikçe yükseliyor. Ya da belki beynim her kelimeyi güçlendiriyordur. "Ve tüm bu zaman boyunca çok öfkeliydim. Nedenini bilmek ister misin?"

Küçük bir baş sallama.

"Çünkü yaptığın saçmalıkların sana ne kadar zarar verdiğini biliyordum Jamie. Yalan söylediğini biliyordum. Benim seni istediğim kadar senin de benimle olmak istediğini biliyordum. Benim için senden başka kimse olmayacak ve yemin ederim, seni o kadar çok istiyorum, sana o kadar çok şey vermek istiyorum ki, seni benden daha fazla mutlu edebilecek birini hayal bile edemiyorum. Ve beni çıldırtan şey senin de bunu biliyor olman. Ama bunu kendine bile itiraf edemeyecek kadar korkaksın ve-"

"Ben yaptım!"

Bir duraklama. Nefes almakta zorlanıyor. "Ne?"

"İtiraf ettim," diye neredeyse yüzüne bağıracaktım. "Asıl cevap vermeyen sensin."

Marc'ın kaşları derinleşir. "Neye hiç cevap vermedin?"

"Seni aradım, Marc. Özür diledim. Doğum günümün ertesi günü, sesli mesaj bıraktım."

Sanki karnına yumruk atmışım gibi fiziksel olarak geri çekiliyor. "Sesli mesaj bırakmışsın."

"Telefonunda."

Göz kırpıyor. "Kim sesli mesaj bırakır ki?" "Bir sürü insan. Doktorların ofisleri. Ben de."

"Kahretsin, Jamie. Mesajlarımı dinlemedim. onlarca yıl."

"Ne?" Göz kırpma sırası bende. Ama bunun imkanı yok. "Çok önemli şeyleri bilmeni gerektiren çok önemli bir işin yok mu senin?"

"Var. Ve bu çok önemli işle ilgili çok önemli bir telefon numaram var. On altı yaşındayken Giuseppe's Pizza Place için saatte yedi dolar kazanırken kullandığım numarayla aynı değil - ve bu sizi şaşırtacak. Bu arada, sizin kullandığınız numara da bu."

"Oh."

"Evet. Oh." Cebinden telefonunu çıkarır ve birkaç kez dokunur.

"I . . . Önemli değil, Marc. Sadece sana ne söyleyebilirim . . ."

Sözüm metalik bir sesle kesildi.

Yeni bir mesajınız var. Dinlemek için bire basın.

"Jamie." Yüksek sesle nefes veriyor. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim ve duymamıştım. "Ne oluyor lan?"

"Sen . . . dinlemeyin. Aylar oldu ve-"

Bire basarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ve ben oracıkta ölmek istiyorum.

Marc, dün hakkında. I . . . Berbat ettim. Olgunlaşmamış olduğumu düşünmüyorum. Ve seninle asla ilgilenmeyeceğim doğru değil. İlgileneceğim. Yani, ilgileniyorum. Sadece.. Sana işte boktan bir hafta geçirdiğimi söylesem bu bir bahane olur mu? Kendimi çok kötü hissetmeme neden oldu. Sonra sen benim hakkımda güzel şeyler söyledin.

Seni hayal kırıklığına uğrattım, panikledim ve ... Mesele şu ki, sanırım haklısın. Gerçekten korkuyorum. Sürekli korkuyorum. Sonumun babam gibi olmasından. Ne kadar çok insan beni tanırsa, o kadar çok ayrılmak isteyecekler. Bu yüzden Shane'le yıllarımı geçirdim, çünkü beni terk etmesini kaldıracabileceğimi biliyordum. Ama sen

. . . Senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Her zaman sevdim. Sen ve ben her zaman çalıştık ve eğer bir şeye başlarsak ve sonunda yürümezse, bu beni mahveder. Ama sana karşı bir şey hissetmiyormuş gibi davranmanın da beni mahvedeceğini fark etmeye başladım. Eğer bir randevuya çıkmak ya da hatta arkadaş olarak takılmak istersen, söylediklerimden sonra benden kabul edebileceğin tek şey buysa, bu beni gerçekten

Arka planda, sesim aşk, korku ve umut hakkında daha fazla şey söyleyerek gevezelik ediyor. Ama ben dinlemeyi bıraktım. Çünkü Marc'ın telefonu yere düşüyor ve beni duvara yaslıyor, elleri yüzümde, dili ağzımda, bedeni bedenimi sarıyor.

Ve işte o zaman ışıklar geri gelir.

Yedinci Bölüm

I Fırtınanın yarına kadar dinmeyeceği açıktı ve geceyi Marc'larda geçirmeye karar verdim. Şaşırtıcı bir şekilde bu iki şey birbiriyle tamamen alakasızdı - her ne kadar babama haber vermek için aradığımda anlattığım hikaye bu olmasa da eve gelemeyeceğimi biliyor.

"Yarın sabah geldiğinizde tavayı da getirdiğiniz sürece," diyor bize, fırında jambonunun geleceği için biraz endişeli.

Marc'ın kaşları havaya kalkıyor ve babam onun "kız arkadaşımın güvenliğiyle oynamayı bırakması gerektiğini" söylediğini duymadan önce aramayı sonlandırıyorum.

Bir saat öncesine kadar beni unuttuğunu düşünüyordum ama şimdi bana kız arkadaşım diyor. Bu ilişki çok hızlı bir şekilde tırmandı ve kalbim havai fişek gibi atıyor.

"Marc, babama bir dizi tava almayı düşünüyorsan diye söylüyorum-"

"Kesinlikle hayır." Beni kendine çekiyor, çenesi saçlarımin tepesini okşuyor. Compton'lar hiçbir zaman sevgi dolu bir aile olmamışlardır ama bana dokunmadan duramıyor. "Babanın bakır tavaşının olmayışı seni bana getirdi ve hayatımdaki en boktan yanlış anlaşılmayı düzeltti. Bu adamın hayatının geri kalanını mümkün olduğunca tavaşız geçirmesi için elimden geleni yapacağım." Gülümsediğini hissediyorum. "Ayrıca, jambon benim yeni favori yemeğim olabilir." "Şu an s a n a bir kadın olduğunu hatırlatmak için iyi bir zaman mı?

Vejetaryen mi?"

"Sus," diye mırıldanıyor ve dışarıda fırtına hâlâ şiddetle ılık çalarken beni üst kattaki odasına sürüklüyor. Odasına girmeyeli yaklaşık on yıl oldu ama pek değişmemiş. Plakları ve pikabı hala Tabitha'nın "hipster köşesi" dediği yerde duruyor ve lise kupaları biraz tozlu bir şekilde kitap rafında duruyor. En büyük fark, nefesimi kesen fark, beni ikiz yatağına çekişinde.

Bu bir ilk. Utanmam ya da gergin olmam gerekirdi ama burada onunla birlikte olmak dünyanın en doğal şeyi gibi geliyor. İri yarı bir adam ve bu dar bir uyum, yarı yarıya onun üstüne yatmamı gerektiriyor ama umurumda değil. Temiz, tanıdık kokusunu içime çekiyorum ve belimde daireler çizen parmaklarının cesurlaşmış kazağımın altına kaymasını bekliyorum - hayır, umuyorum, dua ediyorum - ama uzun bir süre saçımı okşamaktan başka bir şey yapmıyor.

"Kız kardeşin ne diyecek?" Bir süre sonra çok sabırsız hissetmemeye çalışarak ona soruyorum.

"Ne hakkında?"

"Bu. Bize. Şok olacak mı?"

"Tab?" Homurdanıyor. "Bundan şüpheliyim. Seninle aramızda özel bir ilişki olduğunu hep biliyordu. Sana nasıl hissettiğimi söyleyen oydu, hatırladın mı?"

Hatırlıyorum. "Hâlâ orada mı?"

"Ne?"

Masayı gösteriyorum. "Kutuyu. İçinde resimler olan."

"Hayır," diye alay ediyor.

"Oh." Biraz hayal kırıklığına uğradım.

Ta ki "Kutu benimle birlikte taşındı Jamie. Her bir adrese."

"Oh." Yutkunuyorum. "Sen . . . Beni balo elbisesi içinde çekmiştin. Hiç ..."

"Basmak mı? Hayır. Ama . . ." Biraz manevra yaparak telefonunu cebinden çıkarır ve kilidini açar. Arka plan ...

"Hayır."

"Evet." Dudakları şakağıma bastırıyor. "Aldığım anda onu oraya koydum. Ve sonra ... ara sıra başka bir şeyle değiştirdim, ama birkaç ay sonra hep ona geri döndüm. Bu yüzden seni hiç kaçan kişi olarak düşünmedim Jamie. Doğum gününde benim için sadece bu olduğunu söylemiştin ama bu doğru değil. Çünkü senin kaçman için benim de seni bırakmam gerekirdi. Ve ben bunu asla istemedim."

Kalbim boğazımda atıyor. Daha da yaklaşıyorum.

"Bu yavru köpek aşkı da değil. Seni istememin masum bir yanı yok. Ve tekila vücudundan çıkar çıkmaz, sana göstereceğim."

"Marc, ben sarhoş değilim." Gerçek bu. İpte yürüyemiyor olabilirim ama zaten dengem çok iyi değil. Ve muhakeme yeteneğim hiçbir şekilde bozulmadı.

"Şşş."

"Hayır, ben ciddiym. Kafam çok net." "Belki yarın-"

Elimi gömleğinin altına sokup sıcak tenine doğru açıyorum. Ve sonra kot pantolonunun bel bandının altına dalmasına izin veriyorum.

Marc'ın nefesi kesilir. "Jamie. . ."

"Eğer istemiyorsan," diyorum cesaretim tükenmeden önce, "sorun değil. Bekleyebilirim ya da bu konuyu konuşabiliriz. Ama seni durduran tek şey bir seçim yapabilecek durumda olmadığımı düşünmen ise, o zaman bilmeni isterim ki hiç bu kadar emin olmamıştım-"

İhtiyacı olan tek güvence buydu herhalde. Çünkü bizi çevirdi ve bir saniye sonra Marc Compton üzerimdeydi, siyah saçları alnına dökülürken beni tüm kalbiyle öpüyordu, ağzımı, boynumu ve çenemi. Adımı milyonlarca kez, sadece tek bir anlama gelen milyonlarca farklı şekilde söylüyor. Sonra nihayet elini kazağımın altından geçiriyor ve dışarıda rüzgar uğuldası da, kavramlar

Soğuk ve kar benden o kadar uzak ki, bu yükselen, her şeyi tüketen sıcaktan başka bir şey yaşayıp yaşamadığımı hatırlayamıyorum.

Kaslı kalçası benimkinin arasında kayıyor, lezzetli bir şekilde istilacı. Parmakları sütyenimi çözüyor ve sert avuç içleri meme uçlarıma sürtünüyor. Dokunuşunun hazzında tamamen erimek üzereyken eski bir matematik ders kitabı gözüme çarpıyor ve ...

"Bu garip mi?" Ona sordum.

Marc başını kaldırıyor, kırmızı yanaklı ve cam gözlü, neredeyse nefessiz kalmış. "Jamie, inan bana. Hayatımda hiçbir şey, hiçbir şey senin göğüslerine bakmaktan daha az tuhaf hissettirmedi."

"Hayır, demek istediğim ... yatak? Bunu eski odanda mı yapıyoruz? Senin sağlıklı çocukluk anılarını falan mı kirletiyoruz?"

Üzerinde düşünüyor. Başını sallar. Sonra da, "Haklısın. Tabitha'nın odasına geçelim."

"Oh. Um . . . Bundan emin değilim ..."

"Haklısın, bu çılgınlık. Annemle babamın yatağı daha büyük."

Nefesim kesildi. Ve benimle dalga geçtiğini anladığımda, yan tarafını çimdikliyorum.

"Jamie," diyor bana kahkahalar arasında, "burada ağza alınmayacak şeyler oldu ve hemen hemen hepsinin seninle bir ilgisi var. Bahsettiğin kirletme olayı çoktan gerçekleşti." Bacaklarına tekme atmaya çalışıyorum ama çok yakın duruyoruz, güçlü kolları beni kendine çekiyor ve bir an sonra yine boynuma doğru nefes nefese kalıyor ve kıyafetlerimi çıkarıp beni her yerimden öptüğünde çenem gevşiyor, göğsümden, göbük deliğimden, kalçamın iç kısmından ve sonra, alt dudağımı kan akıtacak kadar sert ısırduğımda, dilini klitorisimde, tam da ona ihtiyacım olan yerde gezdiriyor.

Tüm odağımı kaybediyorum. Bir şeylere tutunmak için parmaklarımı saçlarında tarıyorum ve puslu, zevk dolu bir halin içinde eriyip gidiyorum. Beni o kadar çok boşaltıyor ki sayısını unutuyorum.

Ve ona artık dayanamadığımı söylediğimde, bana küçük bir mola veriyor, sadece doğum kontrolü ve korunma hakkında, ikimizin de son birkaç aydır ne kadar az seks yaptığımızı - yapmakla ilgilendiğimizi itiraf ettiğimiz sessiz bir konuşma için yeterince uzun. Ya da belki yıllardır.

"Şirketin tam istediğim yerde olmasına, sana gelebilmeme çok yaklaştım ve ..." Dudakları benimkilere doğru kaydı. "Tanrım, Jamie. Senden başka bir şey düşünemiyordum."

Hevesliyim. Sabırsızım. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. İkimiz de çıplak kaldığımızda, onu mümkün olduğunca kendime yakın istiyorum ve terden kayganlaşmış tenini kavrayarak acele etmesi için sessiz bir yalvarışta bulunuyorum, bir kez daha parmaklarımızın arasından kayıp gitmeden önce bunu mühürlemek için. Yine de umduğum kadar kolay değil.

Elleri başımın her iki yanında benimkilere dolanıyor ve tek istediğim onun içimde olması. Ama çok ıslak olmama ve onun çok sert olmasına rağmen, işe yaramıyor gibi görünüyor. "Hadi Jamie," diye fısıldıyor çeneme doğru, birkaç künt, yapmacık itişten sonra. "Rahatla. Bırak olsun. On santimin o kadar da fazla olmadığını söylememiş miydin?"

Ben gülüyorum. O sırtıyor. Tüm vücudum ona olan sevgimle parlıyor ve mucizevi bir şekilde uyum sağlayabiliyoruz.

"Siktir," diye fısıldıyor boğazıma karşı kısık sesle. "Oh, lanet olsun. Jamie, bunu yapacağını biliyordum ama... Siktir."

Birbirimize sürtünme şeklimiz biraz kopuk. Başlangıçta bir yanma var ama kısa sürede o kadar iyi bir şeye dönüşüyor ki, bunu tarif edecek kelime bulamıyorum. Sürekli endişelerim, terk edilme korkum, yeterli olamama kaygım - Marc'la o kadar doluyum ki, içimde bunların hiçbirine yer yok. İri bir el dizimi sarıyor, beni genişletmek için yukarı kaldırıyor ve sonra o kadar derine sallanıyor ki, bana vermek istediği her şeyi ve daha fazlasını alabileceğimi biliyorum. Kontrolünü

kaybediyor, önce sığ, sonra derin, sonra da düzensiz
itişler. Dirseklerimi yatağa koyuyorum,

Ellerim yüzümü kavırıyor, ayak parmaklarımı kıvrandıran zevkin yukarı doğru sarmalını, kalçalarımındaki yeni başlayan titremeyi, biriken gözyaşlarını hissediyorum.

Hepsi yumuşak övgüler. Alçak kelimeler. Ağzı benimkine karşı açık, derin, yeni ve tanıdık. Omurga yalayıcı titremeler ve morartıcı kavrayışlar. Hepsi şimdiye kadar hissettiğim en iyi şey.

Sanırım bunu aylarca yapabiliirdik. Belki de yüksek sesle söylemeliyim.

"Jamie." Sesi sertti. "Sorun yok. Onlarca yıl yaşayacağız."

Bir araya geliyoruz ve bu en yüksek binadan en derin denize düşmek gibi bir şey. Kendimi toparlamaya çalışıyorum, Marc'la seksin hep böyle mi olacağını merak ediyorum. Sonra da seksin aşkla karıştığında nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Heves, çaresizlik ve kahkaha dolu. Ve uzun dakikalar sonra, ter soğuyup vücutlarımız sayılamayacak kadar çok yerde birbirine yapıştığında, yorganın altında güvende olduğumuzda ve uykuya dalmak üzereyken, burnum kulağının arkasındaki deriye sokulduğunda benimle konuşuyor.

"Seni sevdiğimi zaten söylemiştim," diyor. "Doğum gününde ve ... Sanırım bu çok fazlaydı, çok erkendi. Seni tanıyorum. Neden korktuğunu biliyorum. O yüzden bir daha söylemeyeceğim. Bekleyebilirim ve sabırlı olabilirim. Ama hata yapma Jamie. Gelecek yıl, tatil için eve uçtuğumuzda, bunu birlikte yapacağız. Babana aynı anda gideceğiz. Aynı odada uyuyacağız. Ya burada ya da seninkinde. Herkes senin benim, benim de senin olduğunu bilecek. Ve uykuya dalmadan önce, bunu söylememe izin vereceksin."

Gözyaşlarım o kadar sessiz ki, tenine düşmeseler ağladığımı anlayacağından şüpheliyim. "Marc?" Omzuna doğru söylüyorum.

"Öyle mi?"

"Gelecek yıl, uykuya dalmadan önce ..."
Parmaklarımın başının arkasındaki kısa saçlara kaymasına
izin verdim. "Ben de söyleyeceğim."

Alt kattaki büyükbabanın saati gece yarısını
çalıyor. "Mutlu Noeller," diye fısıldıyorum.

Marc karşılık vermiyor ama gülümsemesini
yanağımda hissediyorum.

TEŞEKKÜRLER

Harika menajerim Thao Le'ye; aynı derecede harika editörlerim Maria Gomez ve Lindsey Faber'e; kapak tasarımcım Hang Le'ye; sanat yönetmenim Kris Beecroft'a; redaktörüm Rachel Norfleet'e; düzeltmenim Keri O'Dell'e ve soğuk okuyucum Stephen Reynolds'a teşekkürler. Ayrıca pazarlama müdürleri Chrissy Penido ve Rachael Clark, halkla ilişkiler müdürü Ellie Schaffer, yapım müdürü Miranda Gardner ve yazar ilişkileri müdürü Nicole Wagner'e de teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2022 Justin Murphy, Out of the Attic Photography

Ali Hazelwood, *Love, Theoretically* ve *The Love Hypothesis* kitaplarının 1 numaralı New York Times çoksatan yazarıdır. Ayrıca nörobilim alanında doktora yapmıştır. Ali işte olmadığı zamanlarda koşarken, kek yerken ya da üç kedisiyle (ve biraz daha az kedili kocasıyla) bilimkurgu filmleri izlerken bulunabilir.

OTHER TITLES BY ALI
HAZELWOOD

Aşık Olmayan
Gelin
Check & Mate
Aşk, Teorik Olarak
Beyinde Aşk Seni
Tek Çatı Altında
Sevmekten Nefret
Ediyorum
Sıfırın Altında
Seninle Kaldım
Aşk Hipotezi

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.